

духовно збудовуючий журнал

СВІТНИК

ОБЛАСНЕ ОБ'ЄДНАННЯ ЦЕРКОВ
ЄВАНГЕЛЬСЬКИХ ХРИСТІЯН-БАПТИСТІВ РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ

№2 (48), 2010

Довіра Богові

Довіра Богові... Ця тема має багато дотичних питань, тому, готуючи до видання цей номер «Свічника», довелося перечитати чимало християнської літератури, довідників та енциклопедій. Аби дещо розкрити суть слова «довіра», пропонуємо Вам перечитати одну життєву історію про шотландського лікаря.

Цього чоловіка добре знали не лишень за його високим професіоналізмом, а й за його доброчинністю щодо знедолених, до якої спонукало практичне благочестя. Коли по смерті лікаря стали упорядковувати його справи, то виявили, що в книзі рахунків у багатьох місцях були позначки червоним чорнилом:

«Погашено . . . Надто бідний, аби сплатити».

Дружина лікаря, яка не розділяла почуття великодушшя свого чоловіка, не могла змиритися з таким простим врегулюванням цих боргів, і тому звернулася до судді. Той належним чином перевірів записи, а потім запитав у вдови:

— Чи визнаєте ви, що саме ваш чоловік зробив ці позначки червоним чорнилом?

— Безсумнівно! — відповіла вдова.

— У такому разі, — оголосив суддя, — в нашій країні немає такої судової палати, яка могла б пред'явити боржникам рахунок, на якому стоїть слово **погашено**, помічене рукою кредитора.

Щось подібне ми спостерігаємо і в нашому духовному житті. Чи довіряємо ми Богові та Його Слову, в якому кров'ю Ісуса Христа зроблена помітка: «Борги перед Богом погашено — усі гріхи прощені»?

Тож закликаємо Вас, любі читачі, довіритися у всіх життєвих перипетіях Тому, Хто владний приборкати усі земні стихії, Хто може наказати Сонцю зупинитися і Хто спроможний поміститися у маленькому незручному людському серці. Якщо Ви ще стоїте на порозі вагань і не знаєте, кому повідати свої проблеми, спішіть до Христа. А коли серце не відпускає проблеми, то радимо перечитати матеріал, підготовлений редакційною колегією.

Віriamo, що ви знайдете чимало корисної інформації, яка, можливо, навіть змінить Ваші погляди на тему довіри Богові.

РЕДАКЦІЯ

ЖУРНАЛ
Засновник і видавець:
 Обласне об'єднання
 церков євангельських
 християн-баптистів
 Рівненської області

ВИДАЄТЬСЯ
 на кошти добровільних
 пожертвувань

ПОТРЕБУЄ
 молитовної та фінансової
 підтримки християн

ЗАПРОШУЄ
ДО СПІВПРАЦІ
 проповідників,
 поетів, письменників,
 композиторів — усіх,
 хто хоче і може служити
 євангельським словом

Пишіть на адресу:
 33001, м. Рівне,
 вул. Дворецька, 41

Телефонуйте:
 (0362) 63-34-11

E-mail:
 shevchuk_luda@mail.ru

НАД НОМЕРОМ
ПРАЦЮВАЛИ:
Головний редактор
 Михайло Ільюк

Відповідальний
редактор
 Людмила Шевчук

Літературний
редактор
 Олена Ярмушко

Редакційна колегія
 Світлана Береза
 Людмила Жакун
 Ліна Бородинська
 Олександр Пахай

Дизайн
і комп'ютерна верстка
 Віра Фесянова

Реєстраційний номер
 РВ № 377
 28 січня 2004 року

Часопис надруковано
 у ТзОВ "Каліграф", м. Рівне,
 вул. Київська, 69,
 тел. (0362) 64-24-32

© тексту, малюнків, фото,
 оформлення "Свічник", 2010 р.

При передруку матеріалів
 посилання на часопис
 обов'язкове

Рукописи не рецензуються
 і не повертаються

Обсяг — 14 аркушів
 Друк — офсетний
 Тираж — 1600 примірників
 Розповсюдження безкоштовне
 Журнал виходить щоквартально
 Замовлення №

4 Віра з позиції Біблії
Леонід Друзь

8 Довіра Богові за будь-яких обставин
Володимир Бричук

10 Чому наша довіра Богові вкрай поверхова?
Сергій Ковальчук

14 Випробування віри
Сергій Мороховський

16 Довіра Богові — основа молитви
Олександр Гаврилюк

20 Блаженніше давати...
Олександр Пахай

26 На межі
Ліна Бородинська

32 Фестиваль отримав найвищий бал
Світлана Береза

35 20-річчя програми ВЕЕ в Україні
Юрій Давидюк

36 XXVI з'їзд Всеукраїнського об'єднання церков
 євангельських християн-баптистів
Ліна Бородинська

37 Літо Благодаті просто неба
Олександр Гаврилюк

40 Випуск студентів РІРБК-2010
Людмила Єгорова

...Навіть серед навернених до Христа достатньо тих, хто боїться повністю довірити Господу свої справи, фінанси, мрії, своє життя, бо не впевнені в тому, що Господь може їм допомогти. Часто ми готові довіряти Богові якісь незначні справи. А от коли питання стосується здоров'я, особистої безпеки чи прийняття певного відповідального рішення в житті, то відсоток довіри Богові різко знижується.

Олег Нисинець, «Довіра чи самовпевненість», с. 6

Є в деяких серцях вікно, крізь яке колись було видно Бога. Був час, коли те вікно було чистим, і виразно вимальовувався образ Бога. Його можна було бачити так само чітко, як гарну долину чи схил пагорба. Скло було цілим, і рамка не потрощена.

Ви знали Бога. Знали, як трудиться Господь. Знали, чого Він хоче від вас, і жодних сюрпризів, нічого несподіваного. Ви знали, що є Божа воля, і постійно дізнавалися, що це таке. А потім скло раптом тріснуло...

Макс Лукадо,

«Коли бачиш Бога через потріскане скло», с. 12

Плечі випростовуються, хиткі коліна міцнішають. І коли доведеться поринути в темряву безпросвітної ночі, ти знаєш, що ніхто і ніщо не заподіє зла, бо Його жезл поруч із тобою, втішає, заспокоює... І нехай із несамовитою силою прокричить грім, спалахне блискавка — Той, в Чийх руках увесь Всесвіт, не дасть захитатися твоїм ногам.

Людмила Жакун, «Гідний довіри», с. 18

Наш подружній зв'язок розривав гріх, який в образі розпусти і жадоби панували в моєму серці. І сила, і воля були у рабстві пожадливості. Цей гріх, наче рак, поїдав мене зсередини і призводив до неминучого розлучення...

Але найстрашніше, що смерть прийшла для моєї віри в Бога. Це сталося, коли друзі запросили мене до церкви.

Олег Крищук, «Наша довіра безпечна лише в Бозі», с. 24

ВІРА

з позиції

БІБЛІЇ

Леонід ДРУЗЬ,
рівненська
церква
«Благодать»

Áóá ðáííê. Ñ ðàà ó òòòýç³.
 Ó èóíá ç³ ì ííþ ñèàá ÷ íéíáé
 ðíéá ñíðíéá ç èèøéì. Íñó ì è
 àèð³øéèè òííí³ààðè. Íáç íáéí-
 ì áòó òííòààéè íà ñòíèèè ñíèðò-
 ìèé íàí'è³ çàðíòíííóáà ì áí³
 àèíèðè ðàçí ì³ ç íè. Ñ æ àè-
 ð³øéè ááíííáííòè íà éíáí çàíðí-
 øáí íý ááððàçó òí ñóò³, à íá ðí-
 äý÷è éíéí òà íááéíéí. «Áýéòþ
 çà çàíðíøáí íý, àèä ý áèèéáíéí
 áðòþ÷à èþáèíà, òí ìó ñíèðòí³
 íàíí, íá áæèààþ...» Òðíáíáæèðè
 ðá÷áí íý, ááé òíýííèðè ù òííó
 éííèðòòí³øá, ý íá áñòèè. Ç Òðá-
 áàèèèè çàèáóáàííý ì³ ñóí³á
 íáðááéè ì áíá, àè ì íáèèøè
 òðàçó, á ýéé Òðíçáò÷àèè ííðèè
 íáðàçè: «Á ý ù òí, èþáèíà íá áðòþ-
 þ÷à?!» ì èíóéí áæá ÷ è ì àéí ðíéá
 ááá ò³; ðíç ì íáè, àèä ý ÷ ì ñóí
 òà ì ýòàþ ð áííéí³.

Коли роздумуємо над темою віри в Бога, виникають досить суттєві запитання: «Коли людину можна назвати справді віруючою?» або «Що характеризує життя людини, яка вірить у Бога?»

У наш час переважна більшість жителів України вважає себе людьми віруючими. Дані соціологічного дослідження свідчать, що майже 90 відсотків українців є віруючими людьми. Дивує інше: чому від такого приголомшливо-високого показника в нашій державі злочинність не спадає, розлучень не стає менше, а мораль не піднімається?

Справді, сьогодні існує досить багато різноманітних церков, багато різних релігійних деномінацій, багато різних думок з приводу того, як потрібно вірити в Бога, але це не визначає, так би мовити, якості віри людей. Біблія закликає нас ось що визнати стосовно віри в Бога: *«Догодити ж (Богові) без віри не можна. І той, хто до Бога приходить, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду»* (Євр. 11:6). Слово «догодити» в тлумачному словнику пояснюється як «сподобатися», «бути до душі», «бути задоволеним». Отож віра є великою необхідністю саме для тієї людини, яка щиро прагне сподобатися Богові, про яку Бог сказав би: «Ця людина Мені до душі». Чи означає це те, що, аби бути справді віруючою людиною, достатньо просто вірити в Бога і визнавати, що Бог

існує? Чи, можливо, потрібно ще дещо?

Віра в Бога — це визнання Його Істинним Богом, від Якого залежить усе життя людини. Віра в Бога вміщає і визначає спосіб життя людини, маючи на увазі повний послух, цілковиту покору Богові як Своєму Господу.

А тепер зверніть увагу на такий уривок із Слова Божого: *«А всім, що Його прийняли, їм вла-ду дало дітьми Божими стати, тим, що вірять у Ймення Його, що не з крові, ані з пожадливос-ти тіла, ані з пожадливости мужа, але народились від Бога»* (Ів. 1:12-13).

По-перше, автор вищевказаного тексту описує ту категорію людей, які **вірять** у Бога та вірять в ім'я Ісуса Христа. **По-друге**, стверджую що, ті, хто вірить в ім'я Ісуса Христа, мають не просто віру в існування Ісуса Христа, вони ще й **приймають** Його (Ісуса Христа). Не завдяки родинній спадковості, не від бажання тих, хто народжує власних дітей.

Отож не віра, яку сповідують мої співвітчизники, не віра моїх батьків, бабусь і дідусів, навіть не просте сприйняття істини (з якою я просто погоджуюся), не спроможне вчинити те, що може зробити лише Сам Бог в моєму і вашому житті. Для цього

є досить ясна умова: увірувати в ім'я Ісуса Христа та прийняти Його.

Вірити — це не просто мати інтелектуальні знання чи розуміння певних істин. Це не просто почути істини і з ними погоджуватися. Вірити — це прийняти істини у своє серце і власне життя.

Аби збагнути краще суть віри, пропоную одну ілюстрацію.

Вчитель, розповідаючи на уроці старшокласникам про відмінності знання та віри, зняв зі своєї руки гарного годинника. Простягнувши його до учнів, він мовив: «А тепер хто хоче, щоб цей годинник став вашим власним, підійдіть до мене і візьміть його». У класі запанувало сум'яття: дехто ставив під сумнів вчителеву пропозицію, хтось намагався випитати, що він вимагатиме натомість... А вчитель тим часом знову повторював одну і ту ж фразу: «Хто хоче, щоб цей годинник став вашим власним, підійдіть до мене і візьміть». Після тривалої паузи все-таки один хлопчина поборов свої вагання і, на подив усіх однокласників, підійшов і взяв запропонованого годинника. Вчитель після цього підсумував: «Щойно ви побачили акт віри — дія, що базувалася не на раціональному обґрунтуванні моєї пропозиції, а прийнятті її як чогось належного».

«А всім, що Його прийняли, їм владу дало дітьми Божими стати, тим, що вірять у Ймення Його...» Увірувати в Ісуса Христа і прийняти Його означає прийняти те, що Ісус Христос **помер за мої гріхи, викупив мене з них і простив всі мої провини**. Це не означає просто знати і погоджуватися з цим. Це не означає одного разу почути і схвально кивнути на те, що вчинив Христос. Можна вірити тому, що проповідують, вірити тому, що Біблія — правдива кни-

га, але це залишається на рівні розуму і може так і не перерости у власне переконання. Вірити і приймати Ісуса Христа — це усвідомлювати, що я прощений Богом і що можу стати вічно-віч із Владикою владик без сорому і страху покарання.

Любий читачу, якщо ти не впевнений, що Христос помирав саме за твої гріхи, якщо не переконаний, що Христос відкупив саме твої гріхи, якщо не віриш переконливо і твердо, що всі твої провини прощені завдяки смерті Христа, значить ти ще ворог Богові, і Божий гнів спрямований на тебе за твоє невір'я і неприйняття жертви Христа, що спасає від вічної загибелі. «Хто вірує в Сина, той має вічне життя; а хто в Сина не вірує, той життя не побачить, а гнів Божий на нім перебуває» (Ів. 3:36). «Хто вірує в Нього, не буде засуджений; хто ж не вірує, той вже засуджений, що не повірив в Ім'я Однородженого Сина Божого» (Ів. 3:18).

Тут постає ще одне запитання: звідки ж бере початок віра в Бога? Сама Біблія дає відповідь на це запитання: «Тож віра від слухання, а слухання через Слово Христове» (Рим. 10:17).

Коли людина перетне невеличку ріку, під назвою «Смерть», і вийде у гавані на зустріч із Богом, переконаний, вона сама збагне, що у її житті було не так.

І для того, хто не став дитиною Божою, докором звучатимуть у голові запитання: «Чому ти не прийняв Мене? Чому не визнав своїм Спасителем? Чому відкинув Моє Слово і не керувався ним у житті?»

Тож давайте будемо тими людьми, котрі вірять і приймають Ісуса Христа як особистого Спасителя, котрі шанують Слово Боже та регулярно читають і дотримують його. ■

Віра, що виявляється в довірі Богові, спасає через Ісуса Христа і несе з собою мир та спокій у Господі.

ВІРА

ЧИ

РЕЛІГІЯ

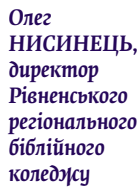
Ревна і богобоязна християнка подорожувала на пароплаві. Дорогою вона роздавала пасажиром Слово Боже і книги духовного змісту. На цьому ж судні перебував католицький священнослужитель. Коли жінка запропонувала йому книгу, той, ввічливо відмовившись, сказав: «Дякую вам, у мене є своя релігія». «А у мене — Ісус Христос», — відповіла жінка і нищечком віддалилася.

Через два роки та ж сама жінка знову зустрілася на пароплаві з тим же священником. Він упізнав жінку і сам її викликав на розмову: «Пам'ятаєте, одного разу ви запропонували мені книгу, а я відмовився її прийняти, кажучи, що у мене вже є релігія? Ви тоді відповіли: «А у мене — Ісус Христос». «Так, добре пам'ятаю», — відповіла жінка. Священик продовжив: «Я не міг забути ваших слів. Вони запали в моє серце. Через Божу благодать тепер і я можу сказати: «Я маю Господа Ісуса Христа!»

Дійсно, тепер він мав мир із Богом; мир, якого не міг раніше здобути, байдуже виконуючи постанови своєї релігії.

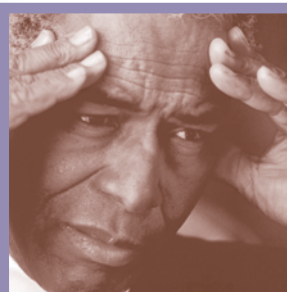
Отож поставмо собі запитання: «Що ми маємо: релігію, догматизм, віровчення, певні знання про Бога чи Ісуса Христа?» Нам, людям, потрібен Ісус Христос у нашому повсякденному житті. Лише у Ньому християнин дістає відповіді на всі глибокі життєві питання. Ми легко можемо обійтися без людських вчень, але ніяк не можемо обійтися без Ісуса Христа; Христа, на Якому зосереджене благовоління Боже; Христа, Якого стосуються всі пророцтва Божі; Христа, про Якого свідчить Святе Писання.

Ісус Христос прийшов налагодити нові стосунки людини з Богом. У Ньому ми маємо все багатство, яким володіє Бог. Син Божий став Сином Людським, аби сини людські стали синами Божими. ■

Пригадайте апостола Петра, який після Таємної Вечері на застереження Христа, що всі цієї ночі спокусяться через Нього, сказав: *«Якби й усі спокусились про Тебе, я не спокушуся ніколи. Коли б мені навіть умерти з Тобою, я не відречуся від*

Отже, що ж заважає
нам повністю довірити

Nòðàð — òå
åì îî³ëíèè nîêâñè
îðè çóñîðð³⁻³
ç íáááçîåîþ
÷è òððáíñòòþ, ýèèè
îðèðîåèðò òîå³,
èîèè íåì àò åîåðè
åî Áîåå.

ВНЕНІСТЬ?

своє життя Богові: недовіра до Божих слів і страх перед обставинами, самовпевненість та сумніви в Божій силі і всемогутності.

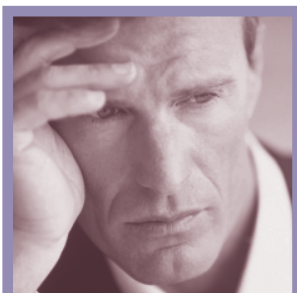
Наше життя наповнене маленькими і великими випробуваннями. Сказати неправду чи ні, пожертвувати на будівництво молитовного дому чи зачекати більшого статків і т.д. Ми боїмося, що Господь не зможе вирішити наших фінансових проблем, мовляв, Він так далеко, а ще — в Нього є мільйони інших людей із більш нагальними потребами. Іноді ми думаємо, що Бог може не встигнути зупинити прогресуючу хворобу, тому спочатку чимдуж біжимо до всіляких лікарів, викидаючи страшенні кошти на лікування (мова не йде про те, що не потрібно йти до лікарів!). А Господь у цей час просто чекає, коли ми повідомимо Його про свою недугу, аби потім радо благословити руки лікарів і полегшити наші страждання.

Можна навести чимало випадків нашого недовір'я, але як би було добре, коли б вони змінилися на приклади довіри Богові.

А зараз пропоную трішки порозважати над історією, в якій сумніви були переможені довірою Божому Слову. «І Він увійшов до одного з човнів, що був Симонів, і просив, щоб він трохи відплив від землі. І Він сів, та й навчав народ із човна. А коли перестав Він навчати, промовив до Симона: Попливи на глибін, і закиньте на полов свій невід. А Симон сказав Йому в відповідь: Настав-

нику, цілу ніч ми працювали, і не вловили нічого, та за словом Твоїм укину невода. А зробивши оце, вони безліч риби набрали і їхній невід почав прориватись...» (Лк. 5:1-6).

«Ми працювали цілу ніч і нічого не вловили», — так відповів Петро Ісусу Христу після невдалої нічної ловлі риби. Ісус же каже йому: «Попливи на глибін, і закиньте на полов свій невід». З точки зору досвідченого рибалки, Петро мав рацію у своєму запереченні. Він добре знав з багаторічної практики, що ранок не час для риболовлі, якщо ти нічого не упіймав вночі. І тут, всупереч своєму багаторічному досвіду, Петро повинен повірити

Нóл і'ае —
о́а е́рпáñуеá
і́áл і́аæáí і́у Áíæí;
ñеёё ' áàòîðеòáòó.

вимозі Христа: «Попливи на глибін, і закиньте на полов свій невід». Досвідчений рибалка міг би сказати: «Я вже стільки разів ловив тут рибу і ще не було такого випадку, щоб хтось зловив рибу в такий час. Більше того, я навіть не бачив тих, хто намагався б зробити це знову».

Що ж переконало Петра? Чому вів відплив

на глибину і закинув сіті? Відповідь знаходимо в його ж словах: «...та за словом Твоїм...» Ось поворотний пункт — слово «та». Маленьке слово, що має велике значення. Цей крутий поворот, від повної невдачі до успіху, став можливий тільки завдяки наступним трьом словам: «...за словом Твоїм...» У цих трьох словах криється наймогутніша сила у Всесвіті, сила, яка розбиває сумніви і дає надію, сила, яка забирає страх і дає впевненість у Богові. Про яке слово тут говорить Петро? Про слово Самого Бога! Те саме слово, яким був створений світ. Ми читаємо на сторінках Біблії, що все, що чинить Бог, Він робить словом Своім. Коли Христос ходив по землі, то сліпі ставали зрячими, каліки уздоровлювалися, мертві воскресали, і все — за словом Господа. Якщо Бог всемогутній — то і слово Його всемогутне, якщо Бог — Творець, то і слово його творче, живе і дієве.

Отож, коли Петро сказав: «...за словом Твоїм...», то він цим самим засвідчив, яку силу має це слово. І хай як суперечать обставини, його знання, досвід, воно було владне змінити становище, що склалося, і з неможливого зробити можливе.

Тож яким чином ми можемо перемогти самовпевненість, страх і сумніви? Довірою Божому Слову, Божим обітницям, які ми знаходимо на сторінках Писання: «...а Слово Господнє повік пробуває! А це те Слово, яке звіщене вам в Євангелії» (1Петр. 1:25). Пам'ятати про могутність і любов Бога, Який може спасти від різних складних обставинах: «... не бійся, з тобою бо Я, і не озирайся, бо Я Бог твій! Зміцню Я

Áíâðà — о́а
áàæáí і́у ðíæòе
âñâ, ù î îðîñеòù
Áíâ, і́áçáàæàр-е
і́à ñóл і́'ае.

тебе, і тобі поможу, і правдицею правди Своєї тебе Я підтримаю» (Іс.41:10). Перестати покладатися на себе, свої сили, людей, випадок, а повністю покладатися на Христа: «Покладіть на Нього всю вашу журбу, бо Він опікується вами!» (1Петр. 5:7).

Наслідком незнання Бога є невір'я, а наслідком невір'я — страх. Пророк Даниїл не боявся бути кинутим до лев'ячої ями, тому що знав живого Господа і довіряв Йому. Петро, учень Ісуса Христа, спочатку був самовпевненим і боязким, але коли його ноги зміцніли у вірі в Бога, він не злякався ні первосвящеників, ані загрози бути страченим, і спокійно спав перед виконанням смертного вироку (Дії 12:1-7).

Диявол атакував Христа, щоби підірвати Його довіру до Бога (Мт.4:1-10). Сьогодні теж нічого не змінилося. Як і в Едемському саду, диявол підходить до кожного з нас і каже: «Навіщо вам Бог, ви самі можете зробити те чи інше, в й самі можете бути богами, тільки скоштуйте».

Закликаю вас довіряти Творцеві та Його Слову, адже це — запорука нашого духовного здоров'я, праведного життя і радості в Бозі. □

Володимир
БРИЧУК,
пастор
церкви
с.Колоденка

Розмірковуючи над темою довіри Богові, мені на думку спали рядки з відомого християнського псалму: «У зневіру не впадаймо, як прийде тривоги час. Серце все Йому віддаймо — і Він спокій з неба дасть!» Без сумніву, автор глибоко усвідомлював, про що писав. Певно, він пережив або саме переживав нелегкий період у своєму житті... І, зрештою, прийшов до висновку, що все серце потрібно віддати Богові. Автор 62 Псалму у 8 вірші пише подібно: «Народе!

знайде віру?» Отже, довіртеся Богові й тримайтеся у вірі, що Господь незабаром (звісно, свого часу) подасть вам Свою оборону!

Звичайно, ми хочемо, щоб Господь не барився з відповіддю, щоб Він завжди реагував так, як у ситуації з ерихонським сліпцем. Цей чоловік, сидючи при дорозі і розуміючи, що наближається Ісус Назарянин, з вірою вигукнув: «Ісусе, Сину Давидів, — змилуйся надо мною!» І у відповідь почув: «Стань видючий! Твоя віра спасла тебе!» (Лк. 18:38-43).

Як би ми воліли завжди отримувати саме такі відповіді від Бога! Ми прославляли б Його, а люди, що навколо нас,

4:6: «Ні про що не турбуйтеся...»

Ці слова пише послідовник Христа, який зазнав чимало біди у своєму житті. У Другому листі до коринтян апостол вдається у спогади: «... Я був більш у працях, у ранах над міру, частіш у в'язницях, часто при смерті. Від євреїв п'ять раз я прийняв був по сорок ударів без одного, тричі киями бито мене, один раз мене каменували, тричі розбивсь корабель, ніч і день я пробув у глибочині морській; у мандрівках я часто бував, бував у небезпеках на річках, у небезпеках розбійничих, у небезпеках свого народу, у небезпеках поган, у небезпеках по містах, у небезпеках на пустині,

у небезпеках на морі, у небезпеках між братами фальшивими, у виснаженні та в праці, часто в недосипанні, у голоді й спразі, часто в пості, у холоді та в наготі. Окрім зовнішнього, налягають на мене денні повинності й журба про всі Церкви. Хто слабує, а я не слабую? Хто спокушується, а я не палюся? Коли треба хвалитись, то неміччю я похвалюся. Знає Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, — а Він благословенний навіки, — що я не говорю неправди» (11: 23-31).

Після такого насиченого тривогами життя ми чуємо від апостола Павла дивну, як на людський розсуд, пораду: «Ні про що не турбуйтеся...» Але кому, як не Павлові, саме зараз і треба бути в журбі!? Чому? Тому що під час написання цих слів він перебував у римській

ДОВІРА БОГОВІ

Кожного часу надійтєся на Нього, виливайте перед Ним свої серця». А виливати своє серце перед Богом потрібно з вірою. І тоді — як результат нашої надії й довіри Богові — в серце наше злине небесний спокій.

У цій статті я хочу зосередити вашу увагу саме на довірі Богові за будь-яких обставин. Передусім, хочу закликати вас, любі читачі, не занепадати духом, якщо навіть ви і молитесь вже тривалий час, прохаючи в Бога відповіді, як вчинити в тій чи іншій ситуації, а відповіді немає... Пам'ятайте слово Христа, записане в Євангелію від Луки 18:7-8: «... чи ж Бог в оборону не візьме обраних Своїх, що голосять до Нього день і ніч, хоч і бариться Він щодо них? Кажу вам, що Він їм незабаром подасть оборону! Та Син Людський, як прийде, чи Він на землі

бачачи дивовижне втручання Господа, віддали б хвалу Йому.

По правді кажучи, часто Господь саме так і відповідає на наші молитовні благання. Швидко і відразу, благословляє, захищає, підтримує, дає достатньо благодаті для певної життєвої ситуації. Проте Господь бариться або навіть не просто не квапиться з допомогою, а схоже, каже «Ні» на наше прохання. Як бути тоді? Як жити? За що триматися? Де брати сили?

Любі брати і сестри! Послухаймо Слово Боже та подивімося на життя й довіру Богові деяких біблійних персонажів, котрі були такими самими людьми, як ми: з власними мріями, сподіваннями, переживаннями й сльозами. Ось які слова пише Духом Святим апостол Павло в Посланні до филип'ян

ЗА БУДЬ-ЯКИХ ОБСТАВИН

в'язниці, був прикований до римського воїна і чекав на вирок про свою страту! Він відділений від церкви, від братів і сестер, дехто ставить під сумнів його апостольство! Як важко мало б бути йому на серці...

Дещо подібне відчуваємо і ми, коли нас стискають життєві обставини, немов тюремні стіни, коли зіштовхуємося з хворобами чи смертю, живемо серед нестабільної економіки, коли маємо проблеми в сім'ях, із дітьми... Коли хочеться сказати словами Псалму 69:

«Спаси мене Боже, бо води вже аж до душі підійшли. Я загруз у глибокій багні, і нема на чім стати...»

Та послухаймо рецепт душевного спокою від апостола Павла, глибоко віруючої і довірливої Богіві людини: *«Ні про що не турбуйтеся, а в усьому нехай виявляються сили Богіві ваші бажання молитвою й проханням з подякою»* (Фил.4:6). Він не каже, що турбот у християнина не буде і що життя буде «казковим». Він просто переконує нас, аби ми не ставали рабами турбот. Він не вчить нас приховувати свою журбу й тривоги або вдавати, наче їх не існує. Ні! Він каже, що всі наші турботи, переживання й страхи нам треба приносити до Бога! В результаті Господь може послати нам свій мир — мир, який понад усяке людське розуміння, якого не можна пояснити людською логікою. Нам важко зрозуміти, як цей Божий мир з'являється в нашій душі і заспокоює нас, але чимало віруючих людей можуть засвідчити, що цей мир дійсно існує! Я особисто хочу запевнити вас, що не раз сам приносив до Бога свою журбу, турботи, печалі, переживання,

страх і, виливши їх перед Богом, відчував, як душу наповнює мир і спокій від Господа.

Інший апостол, апостол Петро, вторячи Павлові, закликає нас: *«Покладіть на Нього всю вашу журбу, бо Він опікується вами!»* (1Петр. 5:7). Ці слова апостол Петро написав якраз після мученицької смерті апостола Павла, саме в той час, коли віруючі переживали «вогняне випробовування», тобто зазнавали жорстоких переслідувань від язичницького Риму.

Ми, християни, знаємо ці слова з Писання і в складних життєвих ситуаціях намагаємося так і чинити, проте в житті іноді стається парадокс, описаний у нижченаведеній історії.

Якось дорогою йшла бабуся і несла ношу за плечима. Тією ж дорогою їхав на запряженому кіньми возі один чоловік. Побачивши бабуся, він зупинився, запропонував їй під'їхати й разом відпочити від своєї ноші. Бабуся погодилась і сіла на підводу. Трохи проїхавши, їздовий оглянувся і здивувався, побачивши, що бабуся все ще тримає свою ношу за плечима. «Покладіть ваш мішок на підводу і перепочиньте», — запропонував він бабусі. «Та нічого, я потримаю — все ж конику буде легше...» — відповіла вона.

Щось подібне може траплятися і в духовному житті. Ми приходимо до Бога з нашим тягарем і молимося про допомогу, але ноші своєї віддавати з нашого серця не хочемо. Самі й далі несемо і турбуємося, і журимося, і плачемо. Ніби ми й не просили нічого нашого Всемогутнього Небесного Отця... Звичайно, є і будуть ситуації, коли

Орел є найчудовішим із птахів, що згадуються в Біблії. Він в'є своє гніздо високо на скелястій кручі — подалі від людських рук. Коли ж орлиця кладе в гніздо свої яйця, виводить пташенят, настає день навчати їх літати. Вона підлітає до гнізда і звідти дзьобом витягує пір'я та будь-яку м'яку підстилку, на якій юні орлята так зручно лежали. У результаті ті опиняються на голому твердому прутті, з якого звите гніздо. Певно, орлятам таке ложе не зовсім до вподоби.

Чому птаха-матір руйнує зручне гніздо своїх орлят? Та тому що настає час її діткам покинути своє гніздо і піднятися увись, у повітря, щоб здійснити те призначення, для якого вони народилися. Потім, розправивши свої крила, орлиця бере на себе одне, найсміливіше, орлятко, піднімається з ним у височинь і звідтіля зненацька скидає зі свого крила пташеня, яке каменем падає додолу.

Але в потрібний момент, біля підніжжя землі, мати підхоплює своє дитинча і знову, неущожене, піднімає його на собі увись. Так триває доти, допоки це орля зрештою не навчиться розпрямляти свої крила, щоби літати. І лише коли всі орлята з гнізда проходять таке тренування, закінчується місія матері-орлиці.

Можливо, сьогодні Господь руйнує і ваше «гніздо»? Якщо так, то повністю довіртеся Його всемогутнім крилам: настала пора і вам навчитися літати!

Бог допускає певним складнощам залишатися в нашому житті. Нам необхідно з цим змиритися і нести свій хрест далі, покладаючись на Божу благодать, з допомогою якої ми все зможемо подолати. Дійсно, ми завжди можемо надіятися на Божу благодать, цебто на Його особливу силу для нашої особливої ситуації! Пригадаймо неодноразове прохання апостола Павла про видалення жала з його плоті, яке дошкуляло йому, але Господь у відповідь послав лише достатньо Своєї благодаті, щоб знести все. Так Бог може вчинити й з нами! Проте пам'ятаймо, що Він не допустить нам більше, ніж ми можемо знести (див. 1 Кор. 10:13).

Завершити цю статтю хочу словами, які, за

переказами, знайшли в речах однієї єврейської дівчинки-підлітка, що загинула в нацистському концтаборі. У своєму блокнути незадовго до смерті вона написала: **«Я вірю в сонце, навіть коли воно заховане хмарами! Я вірю в любов, навіть коли кругом ненависть і зрада! Я вірю в Бога навіть тоді, коли Він мовчить!»**

Отож, брати й сестри, будемо продовжувати вірити нашому Богіві в усіх обставинах нашого життя! Так, іноді Він може мовчати, але, згідно зі Своєю обітницею, Він ніколи не залишить душі, що на Нього покладає всю свою надію! І у відповідь на нашу довіру сповнить наше серце Своїм небесним миром, який понад усяке розуміння! □

ЧОМУ

[illegible]

Чому теперішні християни схильні дивитися крізь пальці на власні гріхи? Чому люди стають самовпевненими у вирішенні багатьох щоденних питань, а ось коли вже відчувають власну неспроможність, тоді біжать по допомогу до Бога (мається на увазі саме віруючі люди)? Ці та інші питання малюють сумну картину сучасного християнства. Проте зараз ми не будемо знаходити відповідей на всі ці запитання. Спробуймо з'ясувати одне: чому наша довіра Богові є вкрай поверховою? Чому своїм невір'ям ми позбавляємо сили Всесильного Бога?

Ми стали значно освіченішими, винахідливішими та сміливішими. Дозволяємо собі вільно трактувати те чи інше місце Писання, посилаючись на позицію кількох відомих богословів і в кінці обов'язково додаючи своє узагальнення. Свобода думки, свобода слова... Усі поважають твоє неправильне рішення, тому що це — твоє особисте рішення, прийняте в цілком демократичному суспільстві.

Якби я був присутнім під час написання цього листа, то неодмінно по-

Та якщо вже говорити сучасною мовою про благочестя, то особисто для мене це — істинне визнання Бога, прийняття Божих істин і виконання заповідей, залишених Ісусом Христом. Тоді, виходячи з пояснення цього терміну, *«відректися сили благочестя»* означає відректися сили визнання Бога та сили Його істин. Таке пояснення звучить приголомшливо.

«Блаженна
людина, що живе
під покровом
Всевишнього...»

Сучасний християнин стає все більш і більш незалежним, самодостатнім і впевненим у своїх силах, таким, який здатен сам оборонити себе, нав'язати свою думку іншим або схилити на свій бік. Нині настав довгожданий час в Україні, коли християни не стикаються з перешкодами у вирішенні будь-яких життєвих проблем: чи це справи у державних органах, чи в комерційних колах чи у сфері закону. Тому в повсякденному слововживанні віруючої людини дедалі частіше зустрічаються вислови:

«я зробив», «мене послухали», «я досягнув», «я можу повпливати», «я маю зв'язки», «все залежить від мене»...

Дивно, але факт: у вирішенні щоденних справ ми надаємо Всемогутньому Богові можливість відпочивати. У нас же все «схоплено», і у разі потреби ми знаємо до кого і через кого звернутися. Ізраїльтяни настільки сміливо й безпрограшно воювали з халдеями та іншими племенами, що в певних моментах історії виходили на бій без Всемогутнього Бога. У свідомості переможця місця поразці не може бути. Але ж без Бога перемоги немає. Соломон казав: *«Приготовлений кінь на день бою, але перемога від Господа!»* (Пр. 21:31). Звичайно, ми повинні бути готові завжди і до всього, але якщо не кличемо із собою Господа — ми приречені на поразку.

Батько Соломона — Давид — був вправним і сильним юнаком, але

коли він вийшов на боротьбу з Голіатом, то навіть миті сумніву не торкнулися його, бо він знав, що перед ним іде Потужний Бог Саваот. Людина здорового глузду обов'язково протиставила б свої можливості филистимському велету Голіату, прорахувала б співвідношення у зрості, вазі й військовому досвіді та прийшла б до висновку, що Голіата варто обійти стороною і, зрештою, просто затулити вуха, аби не чути богохульні вислови язичника. Ось так «логічно» і вчинив найсильніший воїн Ізраїлю — цар Саул. А Давид із простою дитячою довірою навіть не замислювався над тим, як можна з Богом чогось не подужати.

Сьогодні розв'язання, як ми думаємо, нереальних проблем шукаємо через власні резерви сил і зв'язки. Християни не соромляться того, що ліворуч і праворуч дають хабарі, ще й іноді зухвало на подвір'ях Божого дому розповідають про це. Ми виправдовуємося тим, що людина, яка нечиста на руку, нестиме сама відповідальність за свої вимогання.

Хоча й навіть чинне законодавство застерігає, що людина, яка дає хабара, притягується до адміністративної або кримінальної відповідальності. Але ж усі так роб-

лять: дають гроші на дорозі, в навчальних закладах, в органах державної влади, в дитячих садочках, за просування у різноманітних чергах або по кар'єрних щаблинах... А де ж у цьому всьому проявляється сила Імені Ісуса Христа? Та, певно, що ніде.

Ми запитуємо: «Господи, де чуда Твої?» А Він із сумом відповідає: «А чи даєте ви Мені можливість проявити Себе?» Ми відказуємо: «Час не той, Господи». А Він знову відповідає: «Але ж Я Той Самий, що й був споконвіку!»

Соломон навчав: *«Доручи справи твої Господеві, і задуми твої будуть здійснені»* (Пр. 16:3, пер. Духонченка). Слово «чини» з грецької перекладається як діло, дія, праця, робота, заняття. Отож маємо: *«Поклади свої діла, працю, роботу й усі заняття на Господа, і задуми твої будуть здійснені»*.

«Блаженна людина, що живе під покровом Всевишнього і в тіні Всемогутнього мешкає, той скаже до Господа: Охорони моя та твердине моя, Боже мій, я надіюсь на Нього!» (Пс. 90).

Отож нехай Господь допоможе нам із юнацькою простотою Давида довіряти Богові і вирішення всіх наших труднощів залишити також Йому. Не соромтеся того, що ми не самостійні, бо ліпше всього мати Бога за батька. □

Віддайте кожную сферу свого життя в руки Ісуса Христа: віддайте Йому вашу кохану чи коханого, вашу сім'ю, роботу, кар'єру, прагнення, вашу душу, думки і глибину серця. Віддайте абсолютно і беззастережно Христу свої очі і вуха, руки і ноги, помисли і серце. Просто вірте, що Бог прийняв передане вами.

Покладіться повністю на Господа. Не піклуйтеся про завтрашній день: Він — Владика і завтрашнього дня. Він бачить кінець уже на самому початку. Не піклуйтеся про життєві потреби: Він забезпечить вас усім необхідним. Справжній християнин-переможець буде вільним від турбот, внутрішніх конфліктів і напруженості. Повністю покладіться на Господа, і ви побачите, що багато чого з вашої тілесної і духовної немочі зникло. Віддайтеся Йому з усіма вашими небезпеками, тривогами, людьми, близькими вашому серцю, — одним словом, цілком!

Ми часто тривожимося тоді, коли потрібно зробити єдине: у повній довірі віддатися Господу. Лише абсолютна довіра Господу здатна видалити біль будь-якої скорботи. □

«І їм єаає нâî, ÷è è
íà Āîñîîâà, ³ áóäòù
î îñòàâèâí³ ì³òíî äóî èè òâî,»
(Іс. 16:3).

Макс ЛУКАДО,
християнський
письменник,
<http://one-way.ru>

КОЛИ БОГА БАЧИШ ЧЕРЕЗ ПОТРІСКАНЕ

Є в деяких серцях вікно, крізь яке колись було видно Бога. Був час, коли те вікно було чистим, і виразно вимальовувався образ Бога. Його можна було бачити так само чітко, як гарну долину чи схил пагорба. Скло було цілим, і рамка не потрошена.

Ви знали Бога. Знали, як трудиться Господь. Знали, чого Він хоче від вас, і жодних сюрпризів, нічого несподіваного. Ви знали, що є Божя воля, і постійно дізнавалися, що це таке. А потім скло раптом тріснуло. Його розбив сучок. Сучок вашого болю.

Можливо, камінь вцілив у скло, не пошкодивши його, ще в дитинстві, коли померли ваші батьки. Або ж в юності у вас поцілів камінь більший і важчий, розбивши дощенту ваше серце. Хтозна, можливо, пам'ять про це дожила аж до зрілого віку — і ось тепер вистачило маленького сучка.

Можливо, був телефонний дзвінок? «У нас у відділенні ваша дочка. Вам би приїхати сюди».

Можливо, був лист, залишений на кухонному столі: «Я пішла. Не шукай мене. Не телефонуй. Все закінчено. Я просто тебе більше не кохаю». Можливо, був діагноз лікаря? «Боюся, у нас для вас не дуже приємні новини». Можливо, була телеграма? «З жалем повідомляємо вам про те, що ваш син зник безвісти». В яку б форму не були загорнені

ці сучки — результат один і той же. Наче випущений снаряд, сучок потрапив у вікно вашої душі, і воно дало тріщини. Відлунням відізвалося в куточках вашого серця. Тріщинки розійшлися від місця удару й утворили павутиння із тріснутих фрагментів. І ось Господа стало нелегко побачити. Образ, раніше виразний, потьмянів і щез. Ви повернулися, щоб побачити Бога, але силует Його викривився. Господа важко побачити крізь біль. Крізь страждання Його теж нелегко розпізнати.

Ви збиті з пантелику. Невже Бог може дозволити, щоб сталося щось подібне? Невже трагедія і поштовхи долі були в планах Того, Кого ви завжди бачили у своєму серці? Невже вас обманювали? Невже ви сліпі?

Мить, коли від удару камінця тріснуло скло, стала точкою відліку. З тієї ж миті життя розділилося: до болю і після болю. Так, до болю видіння було чітким. Господь здавався так близько. Після болю Його важче стало побачити. Здається, Він трохи віддалився, Його нелегко розпізнати. Біль викривив образ — не затьмарив, а просто викривив... Хтозна, можливо, ці слова й не стосуються вас чи ситуації, в якій опинилися зараз ви. Адже є люди, котрим ніколи не доводилося заново шукати сенс у Богові чи знову зосереджувати свої думки на Ньому. Проте більшості з нас доводиться. Багато хто знає, як це: розчаруватися в Богові.

У багатьох є звичка казати: «Якщо Він Бог, тоді...» Називайте це розумінням того, що робить Господь, чи того, що Йому належить робити за статусом, проте в кожного з нас є не

вимовлене, але конкретне очікування того, що Господу потрібно робити. «Якщо Він Бог, тоді мою родину не спіткає безгрошів'я; моїх дітей ніколи не поховають раніше від мене; люди завжди будуть ставитися до мене справедливо; у цій церкві ніколи не станеться розкол, — на мою молитву завжди буде відповідь. Це не критерій чітко висловлених думок. Це не те, що підписано і завірено, це — реальні помисли. Вони визначають те, що ми очікуємо від Бога. І коли в наш світ приходить біль (той камінь, котрий розбиває вікно наших сердець), а наші очікування залишаються без відповіді, тоді на поверхню, можливо, почнуть підійматися сумніви.

Ми шукаємо Бога, але не можемо знайти. Перешкоджає тріснуте скло. Його образ збільшений одними і зменшений іншими скалками скла. Божий лик вкрився зигзагами тріщин. І навіть великі тріщини на склі не роблять обрис чіткішим. І ось ви вже не зовсім впевнені в тому, що бачите.

Учні також не вірили в те, що бачили. Ісус перестав виправдовувати їхні сподівання. Того дня, коли Ісус нагодував п'ять тисяч чоловік, Він не зробив того, чого очікували учні від Нього. Скінчивши місію, ці Дванадцять повернулися в супроводі армії. Вони завершили навчання. Вони завербували солдат. Вони були готові до бою. Вони чекали, що Ісус дозволить людям коронувати Себе на царство і зробить атаку на місто Ірода. Вони розробляли плани бою... стратегію поведінки... мріяли про нову еру Ізраїлю. А що отримали? Все протилежне. Замість зброї — весла. Їх відправили в море замість того, щоб послати у

бій. По домівках відіслали людей. Ісус пішов. А коли в небі насувалася гроза, їх залишили в морі самих.

Який би Месія вчинив так? Уважно простежте послідовність подій того грозового вечора в Євангелію від Матвія: «І зараз звелів Ісус угням до говна сідати, і переплисти на той бік раніше Його, аж поки народ Він відпустить. Відпустивши ж народ, Він на гору пішов

лування. А від Ісуса все ще — жодного знака. Три години. Чотири години. Вітер лютує. Човен стрибає по хвилях. Ісуса все ще нема. Наступає північ. Їх очі шукають Бога — марно. Ось уже шість годин учні в морі. Увесь цей час — боротьба зі штормом, увесь цей час очі шукають Учителя. А буря досі реве. І Учителя досі нема.

«Де Він?» — кричить один. «Він про нас забув», — додає інший. «Він годує тисячі сторонніх, а нас змушує помирати», — бурмоче третій.

Євангеліє від Марка додає узагальнене розуміння поведінки учнів: «Бо не зрозуміли згуда про хліби, бо серце їхнє було затверділе» (Мр. 6:52).

Що має на увазі Марк? Тільки одне. Учні розізлилися. Вони почали вечір з образи. Їхні серця стали жорстокими щодо Ісуса, тому що Він нагодував багатьох.. Пам'ятаєте, чому вони надавали перевагу — «відпустити народ». А Ісус наказав нагодувати людей. Вони ж навіть не зробили спроби — просто сказали, що це неможливо. Вони вимагали, щоб Ісус залишив людей, і нехай вони самі турбуються про себе.

Окрім того, не забудьте, що якийсь час учні були в центрі уваги. Вони спізнали солодкий присмак успіху. Вони стали знаменитостями. Вони згуртували людей. Вони рекрутували армію. Вони, без сумніву, дуже пишалися собою. Злегка вип'ятивши вперед груди і піднявши догори підборіддя, вони казали Ісусові: «Просто відпусти їх». Ісус не послухав їх. Натомість вирішив не звертати уваги на опір учнів і використати віру якогось нікому не відомого хлопчини. Те, що учні вважали нездійсненним, було зроблено — без них.

Вони напнули губи. Вони образилися. Вони розгнівалися на Учителя, замість того щоб зрадіти побаченому чуду. Врешті-решт, вони відчували себе ніяково, передаючи хліб, який, за їхнім переконанням, неможливо було дістати. Додайте до цього наказ Ісуса піти в човен, у той час як їм хотілося кинути в бій, і тоді легше зрозуміти, чому ці хлопці так кипіли з гніву.

«Про що думає Ісус, залишаючи нас в морі в таку ніч, як ця?» Перша година ночі. Ісуса нема.

Друга година ночі, Ісуса нема. Петро, Андрій, Яків

та Іван уже бачили на своїм віку бурі, подібні до цієї. Вони — рибалки; море — їхнє життя. Вони знають, скільки руйнувань може принести ураганної сили вітер. Вони бачили, як прибиває до берега розтрощені корпуси кораблів. Вони ходили на похорони. Вони знають краще від інших, що ця ніч може виявитися останньою. «Чому Він не йде?» — обурюються вони.

Нарешті, Він приходить. «А о четвертій сторожі нізній Ісус підійшов до них, і дуги по морю» (Мт. 14:25). Ісус прийшов. Він нарешті прийшов. Проте між віршем 24-м: «Човен кидали хвилі», — і віршем 25-м, коли з'явився Ісус, виникає тисяча запитань. Запитання, якими ми, напевно, переймалися також. Очевидно, вам знайомий неспокій, який оволодів учнями в проміжку між згаданими віршами. Можливо, і вас заставав шторм — ви шукали берегову лінію по вогнях, як відблиск надії. Ви знаєте, що Ісусу відомо, через що вам доводиться пройти. Ви знаєте, що Йому відомі ваші хвилювання. Проте як би пишно ви не вдивлялися, шукаючи Ісуса, не бачите Його. Можливо, ваше серце, як і серця учнів, стали жорсткішими від чекання без відповіді. Ваші моління про допомогу роз'їдає сіль гірких запитань.

Вірте в Нього, навіть коли не бачите Його. По-стать у мороці вашої бурі — це не міраж. Звуки у мороці вашої бурі — це не тільки вітер, але і Його голос.

Ісус ближче, ніж вам здається. □

С К Л О

помолитися на самоті; і як вегір настав, був там Сам. А говен вже був на середині моря, і кидали хвилі його, бо вітер зірвався супротивний» (Мт. 14:22-24).

Матвій унікальний в описах хроніки подій. Ісус послав учнів у човен. Потім Він відпустив народ і зійшов на гору. Був вечір, близько шостої. Відразу ж ударила гроза. Щойно сонце сіло, здійнявся вітер ураганної сили. Помітьте для себе: Ісус послав учнів у грозу самих. Уже підіймаючись на гору, Він міг відчуті і почути силу шторму. Він не проігнорував бурі. Він усвідомлював, що наближається ураган, який накриє море повністю. Проте не повернувся назад. Учні залишили віч-на-віч із бурєю... самих.

Втім, найсильніший шторм тієї ночі був не на морі — він був у серцях учнів. Найсильніший страх викликали не хвилі, які піднімав ураган, а спина Лідера, Котрий покинув їх перед лицем ночі, залишивши в компаньйони тільки запитання. Ось із чим зіткнулися учні тієї ночі....

Уявіть собі неймовірні зусилля людей в рибальському хиткому човні, який стрибав по розбурханих хвилях: через годину ви стомитеся, через дві — зовсім знесилієте.

Ісус, без сумніву, допоможе нам, сподівалися вони, бо й раніше бачили, як Він утихомирює бурі, подібні до цієї. На тому ж морі вони розбудили Його під час шторму, і Він наказав небесам замовкнути. Вони й раніше бачили, як Він гамує вітер і заспокоює хвилі. Без сумніву, Він спуститься з гори.

Проте Він не йде. Їхні руки почали боліти від вес-

Àʒòà à íúîî,
íààʒòú éíèè
íà áà÷èòà
Éîîî. ʒóó
áèèæ÷à,
íæ àà ì
çääʒòúŋŷ.

ВИПРОБУВАННЯ

Ñòðàæààí íŸ, ðàíðíáè, ðíáèáíè, ðííáííáà
èðèçà, íáíèèèŸ, ííáðòò... Èíèè ò íáíðíðàíí áííò
íðèðíáŸòò ó íáðá æèðòŸ, íè íá ííæáí í çàèèðàðèñŸ
áàèáòæèíè, íá ííæáí í íáíðòáàðè áŸè, Ÿèèè áííè
ç ííáíð íðèííŸòò. Ó íáðííð ðíçòíí íáíáŸçèíáí
íííðà çàíèðàííŸ: «×ííó? ×ííó, Áííííáè? Íáæá
Òè íá ííæá çàáðàðè ðíáèáíè ç ííáí æèðòŸ? ÁèŸ
÷íáí íáíí ðáðííðè ðáè áŸè?»

Сергій
МОРОХОВСЬКИЙ,
пастор церкви
«Преображення»
м. Здобунів – 2

Усі Божі люди проходили через великі випробування: Ной, Авраам, Йов, Давид, Даниїл, апостоли Петро та Павло. Навіть Син Божий був поведений Духом Святим у пустиню для випробування. Пустиня є підходящим для цього місцем. Сорок років мандрували пустелею євреї після виходу з єгипетського рабства, і в кінці цієї подорожі Бог пояснив Своєму вибраному народові, чому йому довелося подолати такий важкий шлях. Це пояснення зводиться до двох причин.

1 Щоб через випробування людина прийшла до більшого блага (Повт. 8:2,16).

У стражданнях людина випробовується. До певного часу в розмовній мові слово «випробування» стосувалося перевірки цінності металу або якості будівлі. Щодо людини випробування є своєрідним тестом, перевіркою глибини віри та рис характеру. У скрутних обставинах виявляється те, що ховається глибоко в серці. Часто навіть сама людина не підозрює, що

там. Цар Давид в одному із Псалмів просить Бога, щоб Той провів його через випробування (Пс. 139:23-24), тому що в них відкриються глибини його серця. Усвідомлення своїх недоліків відкриває дорогу до змін, до духовного росту, до більшої залежності від милості Бога. Через випробування Бог хоче не тільки вказати на наші недоліки, але й очистити нас від них.

Одним із особливих людей давніх часів, котрі вийшли з випробувань переможцями, був Йов. Цього чоловіка Біблія характеризує як невинний, праведний, такий, що має благодення перед Богом та шанує Його. Та незважаючи на відмінні риси Йова, Господь допускає дияволу втрутитися в його життя. Це призвело до того, що на Йова звалилися страшні лиха: втрата великого маєтку, раптова смерть усіх дітей, страшна хвороба, лишень назва якої наводила невимовний жах на людей. Бог міг не допустити цих обставин, міг змінити їх, міг не відреагувати на виклик сатани, однак Він цього не зробив. Чому не зробив — ми дізнаємося, лише дочитавши життєву історію Йова до кінця.

Виявляється у всіх цих неймовірно складних обставинах випробовуваний чоловік залишається вірним Богові. По закінченні земних бід Йов зміг сказа-

ти: «Тільки послухом уха я чув був про Тебе, а тепер моє око ось бачить Тебе...» (Йов 42:5). Цей вислів свідчить про те, наскільки Йов виріс у пізнанні і розумінні Господа.

Сам Ісус Христос пройшов через життєві страждання і навчився в них послуху (Євр. 5:8). Через страждання Він підготувався до того, щоб заплатити за наше спасіння (Євр. 5:9). Але моральне право на це Ісус отримав лише тоді, коли як людина пройшов через різні земні страждання: фізичні болі, непорозуміння, спокуси в пустині та боротьбу в Гефсиманії, біль зради... Все це було підготовкою до хреста. Лише тоді Його страждання на хресті принесли нам найбільше благо — спасіння завдяки благодаті через віру в Нього.

Мойсей говорить, що Бог водив Свій народ пустелею, щоб, зрештою, через випробування вчинити людям добро (Повт. Зак. 8:16). Ми хочемо, щоб нам було добре, не проходячи через випробування. Але більше благо людина отримує лише тоді, коли зазнає труднощів.

Апостол Яків усупереч здоровому глузду каже, що люди повинні радіти у випробуваннях. Чому? Яка причина для радості?

Проходячи через випробування, людина стає більш терпеливою, а це приводить її до бездоганності та досконалості (Як. 1:2-4). Витерпівши всі випробування і не втративши в них любові до Господа, людина отримає вінець життя (Як. 1:12). Яке більше благо може людина отримати без страждань?

2 Щоб через упокорення людина досягла повної залежності від Бога (Повт. 8:2-3).

Між виходом єврейського народу з Єгипту та входом його в Обітовану землю лежить період, що тривав сорок років, які Ізраїль провів у Синайській пустині. Чому так довго? Тому що євреї не хотіли вчитися швидко. Для них вистачило б одного року, щоб отримати Закон від Господа і дійти до Обітованої землі. Розвідники донесли, що земля була чудова, та їх настрахали укріплені міста і сильні воїни. В цій ситуації ізраїльський народ не довірив свого життя Богові, а значить, за останній рік він мало чого навчився. За недовіру і непослух Бог повертає євреїв у пустиню ще на сорок років. Це не було покарання лише

ВІРИ

заради покарання. Бог ставив за мету навчити їх за цей час покірності. Покірність і довіра дуже тісно пов'язані між собою. Людина, яка зрозуміє, що її життя перебуває лише в руках Бога, буде покірною Йому. Протягом цього часу Бог неодноразово допускав для Ізраїлю і ворогів, і відсутність води та їжі.

Довіра не означає бездіяльність. Довіряти Богові — це діяти згідно з Його волею. Візьмемо, наприклад, війну з Амаликом (Вих. 17). Мойсей і народ довірилися Богові в цій битві. Це виражалося в тому, що кожен виконував Божу волю щодо себе: Мойсей молився, а народ на чолі з Ісусом Навином воював.

Бог впокорював народ тим, що морив його голодом (Повт. 8:2). Де для багатотисячного народу в пустині, серед піску, каміння та скель, взяти достатньо їжі та води? Це неможливо, з людської

точки зору. Після виходу з Єгипту запаси провізії дуже швидко скінчилися. У людей не було жодного шансу вижити. Можливо, саме тому Бог і повів їх у пустиню? Народ мав визнати свою неспроможність у подоланні ворогів чи в здобутті води та їжі. Євреї мали усвідомити, що вони не інколи, а постійно залежні від Бога. Для того щоб показати Свою силу і залежність народів від Нього, Бог послав їм небесну манну. Таку їжу Господь посилав щодня. Одна з особливих характеристик манни полягала в тому, що її неможливо було зберегти на наступний день. Людям доводилося щодня збирати її, пам'ятаючи, що сьогодні їхнє життя також залежить від Господа. За Його словом вони отримували небесний хліб на цей день. Отже, їх існування повністю залежало від Господа.

Давид дуже добре знав, що значить перебувати у пустині. Він провів там багато часу, переховуючись від Саула. Цей Божий муж вивчив важливий урок, що в пустелі він

повністю залежний від Бога. В одному із Псалмів Давид каже, що в цій пекельній країні, в якій немає води, він із самого ранку прагне до Господа. Він розуміє, що його життя в руках Всевишнього, але для нього навіть не життя є найважливішим, а милість Господа (Пс. 63:1-4). Бог може дати життя в цій пустині, а може його забрати, головне — щоб над нами залишалася Його милість.

Ісус Христос, через півтори тисячі років після тих подій, назвав Себе

Довіряти
Богові — це
діяти згідно
з Його волею

хлібом життя (Ів. 6:35). Він хотів донести людям, що є важливіші речі, ніж щоденний хліб, — хліб духовний, який насичує душу і вгамовує духовну спрагу. Люди мають щоденну потребу в Ісусі Христі так само, як євреї мали щоденну потребу в небесній манні.

У Новому Заповіті багато йдеться про випробування. Вони є невід'ємною частиною життя християнина. Христос попереджав Своїх учнів: «Страждання зазнаєте в світі» (Ів. 16:33). Якщо Господь допустив випробування в нашому житті, то в них потрібно брати цінні уроки смирення і залежності від Бога. Все, що нам потрібно в житті, — це Сам Бог, Його присутність та Його милосердя. Всі наші блага перебувають у Ньому.

То ж для чого Господь допускає випробування в житті Свого народу? Він хоче, аби кожен із нас навчився бути повністю залежним від Нього. Лише тоді ми зможемо отримати найкраще з того, що Він приготував для нас. Без повної залежності від Бога ми не отримаємо найбільших благ, навіть якщо уникнемо всіх земних страждань і будемо повністю матеріально забезпеченими. Господь бажає нам кращого, Він хоче благословити більше, прагне привести нас до вищого блага. А шлях до цього завжди лежить через страждання. ▢

ЗАГАРТУВАННЯ ЖИТТЄВИМИ БУРЕВІЯМИ

Говорячи про випробування віри, не можна не пригадати отця віри Авраама. Коли небесні вісники повідомили Сарру й Авраама, що у них наступного року буде син, жінка розсміялася, адже вона була безплідною. Але для Бога немає нічого неможливого, і визначеного часу народився Ісаак, що означає «сміх». Це ім'я завжди нагадувало Авраамові, що колись він, не довірившись Богові, зачав сина від служниці Агар. Тоді Авраам не витримав випробування віри.

Та з народженням Ісаака випробування віри Авраама тривало і далі. Бог сказав йому: **«Візьми свого сина, свого одинака, що його полюбив ти, Ісака, та й піди... і принеси там його в цілопалення...»** (Бут. 22:2). Справжнє випробування віри почалося тоді, коли цей великий Божий муж став готувати

дрова для жертovníка. А потім — три дні шляху на гору до краю Морія: три дні роздумів, спогадів, випробування. Ісак ніс дрова на гору — прообраз того хреста, якого ніс Христос на Голгофу. Ймовірно, Авраам бачив очима віри Месію і вірив, що Бог може воскресити його сина.

Господь побачив готовність цієї людини на велику жертву. І коли Авраам **«простяг свою руку, і взяв ножа, щоб зарізати сина свого... Та озвався до нього Ангел Господній із неба... і промовив: «не витягай своєї руки до хлопця, і нічого йому не чини, бо тепер я довідався, що ти богобійний...»** (Бут. 22:10-12)

Віра Авраама витримала випробування. Бог прийняв його жертву як здійснений факт. Отож будь-яка віра випробовується і перевіряється ділами. **«Віра, коли діл не має, — мертва в собі!»** (Як. 2:17). А мертва віра не може бути вірою, що спасає. ▢

ДОВІРА БОГОВІ —

Олександр
ГАВРИЛЮК,
пастор рівненської
церкви «Воскресіння»

Є запитання, відповіді на які ми можемо не почути ніколи в своєму житті, проте стосовно відповідей на молитви — це не так. Бог ніколи не залишає нас непоінформованими. Небесний Отець завжди готовий пояснити нам, чому ми не можемо отримати те, про що просимо. От тільки чи завжди ми готові почути Його відповідь?!! Бог відповідає на всі молитви трьома способами:

кладу і продовжила навчання в школі, заспокоюючи себе тим, що зможе вступити наступного року. І хоча увесь час вона продовжувала молитися, проте наступного року історія повторилася. Дівчина була розчарована... Вона запитала у Бога: «Господи, чому Ти не відповів і не зробив так, як я просила?» Дещо пізніше дівчина зрозуміла Божу відповідь. Він чув її молитви, але готував Своїй дитині щось значно більше. Через рік дівчина вступила до медичного університету, про який боялася навіть мріяти. Вона вивчилася на лікаря-педіатра, бо Бог не просто почув її молитви, а й дав «значно більше», ніж вона просила.

ОСНОВА МОЛИТВИ

«так», «ні», «почекай». Нам легко довіряти Богові тоді, коли Він відповідає на нашу молитву «так»; дещо важче, коли відповідь Бога — «почекай»; і нестерпно важко, коли Він каже: «Ні».

Як нам приймати ті відповіді Божі, які не входять у наші плани? Як довіряти Богові там, де замість бажаного «так» чуємо «ні»?

Бог може відповідати «ні» кількома способами.

1. Бог відповідає не так, як хочу я

Ми просимо у Бога щось одне, а Він дає зовсім протилежне. В Євангелію від Марка 2:1-5 читаємо: *«Коли ж Він по кількох днях прийшов знов до Капернауму, то чутка пішла, що Він удома. І зібралось багато, аж вони не вміщалися навіть при дверях. А Він їм виголошував слово. І прийшли ось до Нього, несучи розслабленого, якого несли четверо. А що через народ до Нього наблизитися не могли, то стелю розкрили, де Він був, і пробравши, звисли ложе, що на ньому лежав розслаблений. А Ісус, вірую їхню побачивши, каже розслабле-*

ному: «Відпускаються, сину, гріхи тобі!» Коли до Христа принесли розслабленого, прохання було для всіх зрозумілим — Він тут заради зцілення. І, можливо, всі присутні чекали звичних слів: «Встань і ходи!» Але Христос відповів зовсім не так, як просили люди. Він каже: *«Відпускаються, сину, гріхи тобі!»* Можливо, ця відповідь на якусь мить розчарувала людей. Чи заради цього вони принесли розслабленого сюди? Тут є храм, де відпускають гріхи, ми ж просили про зцілення. Однак хворий пішов додому своїми власними ногами.

Іноколи нам здається, що Бог не до кінця розуміє, про що ми просимо у Нього. Насправді ж це не так. У Посланні до ефесян 3:20-21, Бог зацікавлений в тому, щоб дати нам навіть значно більше, ніж ми просимо. Щоправда, не завжди це «значно більше» ми бачимо відразу.

Одна дівчина-християнка, яка навчалася в школі, мріяла вступити до медичного училища, щоб здобути професію медсестри. Вона почала про це молитися. Коли прийшла пора складати вступні іспити, дівчина не вступила до спеціалізованого навчального за-

Повернімося тепер до євангельської історії з хворим. Погодьтеся, і в цій ситуації Бог дав «значно більше», ніж очікували, ніж просили: хворий пішов додому не просто зі здоровим тілом, а ще й зі зціленою душею.

Наша проблема в тому, що ми хочемо чути і мати все й відразу. Ми не завжди замислюємося над тим, що для того, аби зрозуміти деякі Божі відповіді, потрібен час. Тому, коли Господь відповідає на наші молитви не так, як хочемо і очікуємо ми, потрібно довірити своє життя Богові і чекати. Адже переважна більшість із нас, зазвичай, у своїх проханнях виходить із земних потреб, в той час як Бог відповідає з перспективи неба: ми молимося про тіло — Бог виходить з потреб душі; ми молимося про день сьогоднішній — Бог же дивиться у майбутнє.

2. Бог мовчить

Думаю, у кожного християнина були такі обставини в житті, коли здавалося, що молимося марно, що небо закрите і туди не доходить жодне з наших прохань. Ми молимося, а Бог мовчить... Як у таких

обставинах довіряти Богові? Щоб мати відповідь на це запитання, давайте з'ясуємо, чому саме Бог мовчить. У Псалмі 65:18 сказано: «Коли б беззаконня я бачив у серці своїм, то Господь не почув би мене». Без сумніву, коли Бог не відповідає, християнин, насамперед, має перевірити своє серце на наявність гріха. Проте Біблія стверджує, що не завжди причиною Божого мовчання є гріх. Згадаймо хоча б історію Йова. В його життя прийшли випробування — чоловік одного дня втратив усе, що мав: сім'ю, маєток, худобу, врожай, здоров'я. Він запитував Бога, чому все це сталося, але Бог мовчав. Вся книга Йова — це книга мовчання. Із 42-х розділів цієї книги у 37-м Бог мовчав. І тільки 38-й розділ розпочинається словами: «Тоді відповів Господь...» Можливо, причиною мовчання був гріх? Ні, адже про нього сказано «... і був чоловік цей невинний та праведний, і він Бога боявся, а від злого втікав» (Йов 1:1).

Інколи у Бога є інші причини для мовчання. Щоб краще зрозуміти це, варто звернутися ще до одного уривка Святого Письма і прочитати всім відому історію про Лазаря. Євангеліє від Івана (11: 1-44) розповідає: коли захворів Лазар, жінки послали за Ісусом. Це природно: якщо в нас виникають проблеми, ми йдемо до Бога. Проте як відреагував Христос? «А коли Він почув, що нездужає той, то зостався два дні на тій місці, де був» (Ів.11:6). Чому? Аби зрозуміти це, давайте проаналізуємо, чому Марта й Марія послали за Ним? Відповідь знаходимо у тексті: «Марта сказала Ісусові: Коли б, Господи, був Ти отут, то не вмер би мій брат...» (Ів.11:21). А що Марія? Вона ж, здається, була «духовнішою». «Як Марія ж прийшла туди, де був Ісус, і Його вгледіла, то припала до ніг Йому та й говорила до Нього: Коли б, Господи, був Ти отут, то не вмер би мій брат!» (Ів.11:32). Як бачимо, сестри в унісон твердили одне і те ж: «Пізно!» Отже, вони довіряли Христу, але тільки до певного часу. Довіряли тільки тоді, коли йшлося про хвороби і не більше. Їх віра базувалася лишень на досвіді... Вони послали до Христа, знаючи, що Він допоможе, бо не раз бачи-

ли, як Христос зціляв людей. До речі, така віра була притаманна не тільки сестрам, а більшості людей, які були поруч із ними в той час:

Ñāðöä
é ðóéè Áîää
âîâêðèð' äëÿ òèð,
ðòîî îðîñèòü
ó Áîää
é âîâðÿ
Éîîó

«А з них дехто сказали: Чи не міг же зробити Отой, Хто очі сліпому відкрив, щоб і цей не помер?» (Ів.11:37). Ми знаємо, що сталося далі: Христос воскрешає Лазаря — і все стає зрозумілим. Мовчання Христа було можливістю глибше й повніше виявити Себе людям: «Я воскресіння й життя. Хто вірує в Мене, хоч і вмере, буде жити» (Ів.11:25). Раніше вони знали, що Він може зціляти, а тепер вони знають, що Він — воскресіння і життя.

Інколи Бог мовчить, коли хоче глибше відкрити Себе нам. Якось в

одному шотландському містечку в християнській родині народилася маленька кароока дівчинка, хоча характерною особливістю шотландців є голубі очі. Мати інший колір очей, особливо для дівчини, для них не вважалося вродою. Багато років підряд вона запитувала у Бога про свої очі, але не знаходила ніяких пояснень. Минули роки, дівчина виросла і почула поклик Божий їхати місіонеркою до Індії. І тільки там Бог порушив своє довге мовчання. Індія — країна, де переслідують християн. Вона закрита для більшості місіонерів, але не для цієї дівчини. Дивлячись в її карі очі, важко повірити, що це — не місцева мешканка. Цей випадок допоміг дівчині більше відкрити Бога для себе. Вона зрозуміла, що Він не просто контролює кожен наступний день її життя — у Нього все життя як на долоні; Він бачить життя кожного із нас як завершену історію, від початку і до кінця. Отож ми повинні довіряти навіть мовчання Божому, розуміючи, що в Нього — все під контролем.

Хотілося б, аби ми всі, молячись, були готові почути не власну, а Божу відповідь. Бо ж навіть тоді, коли нам здається, що відповіді нема, — Бог не мовчить, Він говорить, Він готує нам відповідь, яка найефективніше вирішить всі наші проблеми не обов'язково за земними мірками, але з погляду вічного життя. Вчімося чути Божий голос і довіряти Йому. □

ВІДПОВІДЬ НА МОЛИТВУ

Один атеїст на кораблі перепливав Атлантичний океан. Ідучи по палубі, він побачив бідну емігрантку, яка сидючи спала, а руки лежали на колінах долонями доверху. Бажаючи покепкувати з неї, він поклав їй в обидві руки по апельсину й пішов далі.

Повертаючись назад, чоловік побачив, як жінка з особливою насолодою їсть апельсин.

— Я бачу, що цей апельсин вам дуже смакує? — кепкуючи, запитав він.

— Навіть дуже, — відповіла жінка. — Уявіть собі, я захворіла на морську хворобу й не могла нічого їсти. Мені сильно захотілось апельсина, але в ідальні їх не дають, купити ж не маю за що. Ось я й відважилася попросити у Бога. Помолвившись, я заснула, а коли прокинулася, то в руках у мене було два великих апельсини.

Здивований атеїст зрозумів, що він несвідомо став Божим знаряддям! Той Бог, в Якого він не вірив, відповів на щирі молитви. Бо ж ця подія, така доречна для жінки, не могла трапитися випадково.

Тігний довіри

Віра КУШНІР

У руки матері хлопчина дав
Те найдорожче, що він тільки мав,

Що потай від усіх малюк збирав.
— Мамусю, збережи! — і десь помчав.

Він знав: боятися не варто вже,
Його майно матуся збереже.

Пошарпаний пакет з-під молока,
Брусок, держак старого молотка,

Іржавий цвяшок, ще — шматочок скла,
Сухий листок, пір'їночка мала.

Матуся ж, коли «скарб» такий приніс,
Розчулилась, сердешная, до сліз.

Якби ж і ми, неначе те дитя,
На трон Христа несли скарби життя

І в руки Божі мовчки віддали
Те найдорожче, що придбать змогли.

Надії, устремління і рідню,
І мрії, і любов свою земну —

Довірмо все отим святим Рукам
Того, Хто дав Своє життя нам Сам.

І легше буде жити, зникне страх,
Якщо багатство наше в небесах.

Переклад Світлани БЕРЕЗИ

Крізь щільний туман на-
вмання пробирається по-
стать. Згорблено, нерішуче,
невпевнено. Просувається
маленькими кроками, повільно,
втомлено, тривожно... Торка-
ється ногами земної тверді, а та
тікає з-під ніг, погойдується, на-
магається затягнути до сипучих
пустельних пісків. Моторошно,
боязко, гнітюче...

Це марення, лише непри-
ємний сон. Миттєвий, несподі-
ваний, не віщий. Він ніколи не
стане дійсністю, коли знаєш, у
Чийх руках твоє маленьке жит-
тя, дочасні сподівання, просте
людське щастя, сила та повний
спокій. Це — як довіритися воді,
не відчуваючи дна, довіритися не-
видимому вітру і розкинути крила
широко, вільно, по-орлиному.

Довіритися Тому, Хто не види-
мий, але всесильний; вимогли-
вий, але люблячий; ревнивий,
але такий, що милує. Однак Він
чекає цілковитої відданості, не
половинчастого послуху, довічної
вірності, що приносить справжнє
задоволення і насолоду. Плечі
випростовуються, хиткі коліна
міцнішають. І коли доведеться
поринути в темряву безпросвітної
ночі, ти знаєш, що ніхто і ніщо не
заподіє зла, бо Його жезл поруч
із тобою, втішає, заспокоює... І
нехай із несамовитою силою про-
кричить грім, спалахне блискавка
— Той, в Чийх руках увесь Всесвіт,
не дасть захитатися твоїм ногам.
Кому подобається бути перекоти-

полем, гнаним бурею?! До Його
надійних долонь принеси всього
себе по-дитячому, не з примусу,
довіркою. І тоді, мов птах, що
кружляє ген там, на видноколі,
ти розправиш крила і повік-віку
співатимеш, радітимеш, жити-
меш. Величатимеш Того, Кому
Єдиному можна довіряти. ▢

Людмила ЖАКУН,
кореспондент
«Свічника»

Коли серце рветься на шматочки,
В ньому вогник радості згасає,
Як до сина рідного чи дочки
Нам Господь ласкаво промовляє:

«Я твої страждання розумію,
Ти не плач, а віруй і надійся.
Я твій біль зніму, печаль розвію,
Та лиш тільки ти Мені довірся.

Може, в серці схована провина,
Може, ти знеміг в життєвій битві,
Не сумуй, а просто, як дитина,
Розкажи про все Мені в молитві.

Все таємне, саме сокровенне,
Найболючішу для тебе правду
З покайням принеси до Мене,
І Я добру дам тобі пораду.

Ти її знайдеш в Моєму Слові,
Я верну душі твоїй надію
І незримо променем любові
Твою душу стомлену зігрію.

Зможу біль твій взяти Я на Себе,
Запалити знову вогник віри,
І направлю погляд твій до неба,
Підкріплю твої духовні сили».

Так Господь нам часто промовляє,
Наша доля Богу не байдужа,
Цим Він душу нашу укріплює,
Тож Йому довірся, любий друже.

Олександр ВОЙТИЦЬКИЙ

Здебільшого, у справжніх християн, віра росте і міцніє під впливом скорбот. Коли нам усміхається сонце щастя, це аж ніяк не укріплює нашої віри: її зміцнюють бурі і життєві незгоди.

Віра — це не такий дар, який спускається на нас із неба, як освіжаюча роса. Вона приходить зазвичай під час бурі і грози. Подивіться на дерева, що ростуть на висотах: чому їхнє коріння опускається на таку величезну глибину? Запитайте про це осінніх і зимових вітрів. Причиною цього не є весняний дощ чи літнє ласкаве сонце, навпаки, бурхливі вітри, які рвуть і розгойдують дерева, примушуючи їх все глибше і глибше пускати коріння в землю, щоб зміцнитися і встояти.

Подібно і з людьми. Із солдата не вийде героя, якщо він усе життя сидітиме в казармі. Героїв народжує війна. Постійна небезпека, щохвилинна необхідність жертвувати собою, втрати, страждання — ось що виробляє героїчні характери. І справжнім моряком чоловік не стане, якщо плаватиме тільки по річках. Потрібне відкрите море, зі штормами, із смертельною небезпекою, коли людині потрібно бути безстрашною, спокійною і меткою, хай як там кидає корабель, хай як там віє буря і гуркотить грім.

У духовному нашому житті те ж саме: віра зростає у скорботі. Хто не пережив важких випробувань, у того немає потрібної сердечної фортеці. Треба випробувати напади ворога: тільки тоді навчимося чинити опір йому, відбивати його, боротися за істину і — перемагати.

Якщо ми хочемо бути переможцями, ми повинні бути готовими переживати будь-які випробування, пам'ятаючи, що вони необхідні для зміцнення нашої віри. ▣

Êîëè ì è ãîâîðèì î

↑

ДАВАТИ...

і́а єаєòù, äðí ð³ äíèèääòù íà
æèðòý èðàèè. Äëý íàíèð äííè
ñòàòòù èèð÷íàèì ÷èííèèíì
ùàñòý, äëý³ íøèð — «èàì áíáì
ñííðèèàííý», ýèèè ðóéíó ñ³ì',
ñòíñóíèè òà çäíðíáý; äëý òðäòò
èèðàòòùñý íááíñýæííð
íð³ð, íðæàì íà

прийти
до однієї дум-
ки поки що, на жаль,
не вдається.
Отже, що ж означає термін
«церковна десятина»? Чим, власне,
десятина: пережитком, старо-

Найважливіша
в десятині її практична
функція — підтримувати церковне
служіння. Проте **головна мета де-
сятини — навчити людей боятися
Господа і довіряти Йому.** Господь
обіцяв послати мудрість і благо-
словіння тим, хто боїться Його.
*«Конче даси десятину з усього вро-
диха маси́ни твое́е, що він ріже на*

БЛАЖЕННІШЕ ДАВАТИ...

Жертвувати десятку частину з прибутку стало традицією ще задовго до виникнення Закону. У 14 розділі книги Буття читаємо про зустріч Авраама з Мелхиседеком — священником Бога Всевишнього, Якому Авраам дає десятину зі здобичі, отриманої в перемозі, подарованій Господом над п'ятьма царями, котрі раніше захопили в полон його племінника Лота. Пізніше, вже в Новому Заповіті, Ісус Христос знову підкреслює важливість десятини: *«Це (найважливіше в Законі) треба робити, і того (давання десятини) не кидати» (Мт. 23:23).*

Диявол позбавляє нас наших грошей та майна, руйнує сім'ю та здоров'я, спритно використовуючи при цьому нещасні випадки, які з нами трапляються: пожежі, стихійні лиха, хвороби чи інші життєві

про важливе начистоту

прикrostі. Бог обіцяє охорону, коли ми виявляємо довіру до Господа.

Чи був я вірним Господу, жертвуючи стільки, скільки дозволяли мені мої статки? Чи віддавав я Богові першу частину від усього мого майна? Чи мали місце великі фінансові втрати у моєму житті?

Якось чоловік бідкався сусідові, успішному бізнесмену і щирому християнину, на свої проблеми: дуже, мовляв, захворіла дитина, поламалася машина, виникли непередбачувані витрати. Бізнесмен запитав його: «А ти жертвуєш десятину?» Сусід відповів: «Ні, нам це не по кишені. Ми й так ледь зводимо кінці з кінцями». Тоді бізнесмен запропонував йому таке: «Чому б тобі не поррахувати, скільки ти витратив на непередбачувані витрати за останні два-три місяці і не порівняти їх із розміром десятини, яку мав би пожертвувати для Господа за цей же період часу». Сусід уважно перевірів усі витрати за кілька місяців і, на свій великий подив, помітив, що суми практично збігаються. Йому довелося на собі випробувати правдивість Божих принципів стосовно десятини. Коли ми не виявляємо вірності і постійності у малому, у жертвах для Господа, то Він перестає захищати нас від «пожирачів» майна

Згідно з законом Мойсея десятину потрібно було приносити у місце, яке вкаже Господь. Для

цього Він вибрав Єрусалим. Із виникненням церкви десятина стала одним із видів служіння помісної церкви. Це служіння полягало в тому, щоб піклуватися про вдів, «брати участь у потребах святих», допомагати бідним і навчати сім'ї бути задоволеними.

Важливим і доречним є питання: з чого давати десятину? Чи є це відрахуванням тільки з грошей? Слово Боже чітко навчає нас давати Господу від «початку всіх плодів своїх», від того, що Господь посилає нам у житті. *«Шануй Господа із маєтку свого, і з початку всіх плодів своїх, і будуть комори твої переповнені ситістю!»* (Пр. 3:9-10).

Христос схвалював тих, хто віддавав для Господа з кожної частини врожаю. Водночас Він попереджав, що не можна забувати про суд і любов Божу (Лк. 11:42). Це означає, що, вирішуючи, як витратити свій час, ми повинні, насамперед, присвятити частину часу для Господа і неодмінно перший день тижня і перші години кожного дня.

Аналізуючи модель пожертвувань, запропоновану апостолом Павлом, ми на підставі Слова Божого приходимо до висновку, що наші жертви повинні бути особистими, періодичними, цілеспрямованими та виваженими. *«А першого дня в тиждні нехай кожен із вас відкладає собі та збирає, згідно з тим, як ведеться йому, щоб складок не робити тоді, аж коли я прийду»* (1 Кор. 16:2). Пожертвування — це привілей та обов'язок кожного християнина: молодого чи літнього, заможного чи бідного. З іншого боку, Павло закликає до

періодичності пожертвувань. Саме тому перевагою десятини є систематичність і можливість легко підрахувати суми жертви. Однак існує небезпека, що десятина може сприйматися як чергова квитанція, яку треба оплатити. Жертвуючи, але не від щирого серця і без любові, я перестаю отримувати Боже благословіння, призначене для того, хто дає. Інша потенційна небезпека десятини полягає в судженні: якщо я, мовляв, віддаю десятину, то зробив усе, що від мене вимагалось. Для християнина десятина має бути початком для жертвування, а не лімітом.

Для того щоб довірити Господу свої фінанси, потрібно, насамперед, поспілкуватися з Ним із приводу фінансів. Молитва допомагає закласти фундамент для правильних рішень. Відкладіть десятину для Господа і першої ж неділі пожертвуйте цю суму для Господа. Щодня, йдучи на ринок чи в супермаркет, просіть у Господа мудрості в розпорядженні «Його грошима», адже питання не у віддачі десятини, а у правильному використанні грошей християнином.

Коли я довіряю Господу фінанси, то який результат? Результатом є благословіння Господнє, яке збагачує і смутку з собою не приносить. Чи приводить це до помноження тих коштів, які я маю? Не обов'язково. Думаю, у випадку ведення бізнесу Господь може благословляти і примноженням фінансів. Але благословіння Бог виливає не тільки через гроші. Вони виявляються через отримані відповіді на молитви, через духовний зріст, через відчуття присутності Господа, через отримане здоров'я і успіх в інших сферах життя людини...

Як підсумок, хочу сказати: Господу не потрібні наші кошти, але Він прагне стосунків із нами, нашої щирості і довіри. Як мудрий Батько, Він навчає нас пошани до Себе і показує, що справді цінними є не зелені папірці із портретами мертвих президентів, а дещо інше — стосунки з Богом та з іншими людьми. Гроші ж можуть стати або величезною перешкодою для розуміння цих істин, або засобом для мого духового зростання, зближення з Господом і служіння іншим людям. □

Господу не потрібні наші кошти,
Він прагне стосунків із нами,
нашої щирості і довіри.

Олена МЕДВЕДЄВА

Моя віра — мов жменька
живого тепла,
Що зігріє зимою застуджену душу.
Вона в небо молитви мої понесла,
А сказала: «Це Бог», — мені
прямо на вушко.

Мієєоаа
іàеаіüеіаі
надаа+еа

Юрій ВАВРИНЮК

І ою стежину, ще таку коротку,
Ще без каміння, горя та злости,
І перші кроки, ще без тіні смутку, —
Благослови!

Моє життя, ще ніжне та безхмарне,
Дитячі мрії, світлі та живі,
Моє дитинство, мов у казці гарній, —
Благослови!

Моє сердечко, вже таке велике,
І горизонти юності нові,
І журавлині таємничі крики —
Благослови!

Маленьку віру, ще таку непевну,
Та нелукаву, щиру, без олжі,
В моїй душі, дитячій та безмежній, —
Благослови!

Ї А А І А

Оже сутеніло, коли статний чоловік
підіймався високими сходинками
багатоповерхівки, щоб розшукати
квартиру знайомого. Але не зустрівши
нікого, хто б міг підказати, де розташо-
вана та квартира, він піднявся на горище.
Крізь напівпрочинені двері чоловік почув
дитячий голос. Підійшовши ближче, він
зазирнув у щілину й побачив маленького
хлопчика, котрий стояв на колінах
і гаряче молився Богові. Хлопчина
виразно і з такою щирою дитячою вірою
промовляв молитву «Отче наш», що серце
чоловіка мимоволі зворушилося.

Коли юний незнайомець дійшов до
слів прохання про хліб насущний, то
повторив їх аж двічі. Ця фраза прозвучала
настільки благальною, що у чоловіка
мимохіть навернулися сльози на очі.

Коли прозвучало «Амінь», чоловік
увійшов до кімнати і запитав про квар-
тиру, яку розшукував. Хлопчина сказав
своєму гостеві, що квартира, котру
він шукає, розміщується в сусідньому
будинку.

Та діставши потрібну інформацію, чоловік усе-таки залишався стояти на місці. Він обвів поглядом темну маленьку убогу комірчину і, не побачивши нікого, окрім самого хлопчика, запитав:

— А де твої батьки?

— Татко на небі з Богом, — впевнено відповів хлопчик, — а мама з сестричкою пішли до міста шукати грошей чи хліба, бо у нас немає що їсти.

— А якщо вони нічого не знайдуть, тоді що?

— Ні! Вони обов'язково знайдуть, бо я щойно дуже просив Бога дати нам хліба на сьогодні.

Незнайомець важко зітхнув, повернувся і вийшов із кімнати. Проте він пішов не у сусідній будинок, а прямо у хлібну крамницю, після чого — до м'ясного прилавка.

МОЄЇ ОВА

За півгодини чоловік знову підіймався тими ж сходами до приміщення на горищі. Одначе він був не сам, а з провідником, що ніс наповнену торбину всілякими харчами. Ще здалеку шукач квартири почув чиїсь схлипування і дитячий лепет. Підійшовши ближче до комірчини, чоловік усе зрозумів — це син потішав матір, котра прийшла додому з порожніми руками.

— Дорога матусю, — долинали на сходовий майданчик, — зачекай ще трішки, я ж так гаряче молився до нашого Небесного Батька! Я знаю, що він обов'язково пошле нам те, чого ми просимо.

Тієї самої хвилини до кімнати увійшов посильний і поставив торбину з продуктами.

Сумне обличчя хлопчика враз засяло від радості. Мати ж здивовано

дивилася то на торбину, то на того, хто її приніс. Вона щиро дякувала невідомому благодійникові, син же дякував Богові і, весело усміхаючись, дивився на матір...

Любі дітки! Можливо, сьогодні у вас є всього вдосталь: і їжі, і одягу, і іграшок... Тому вам не доводилося відгукувати у томуś недостаті.

Проте у житті трапляються такі хвилини, коли слабне здоров'я чи стається якесь лихо з рідними та близькими людьми. Тоді в молитві обов'язково зверніться до Бога, подякуйте Йому за все, що маєте, і зі щирою вірою розкажіть Господу про ваші хвилювання. Він неодмінно погує вас і дасть відповідь на вашу молитву. Головне — довірте Йому вашу проблему. ▣

24 СВІЧНИК | 2, 2010

священик. Я відстояв службу і вийшов із храму. Перед нашим від'їздом священик підійшов і запросив мене відвідати церкву наступної неділі. За тиждень я приїхав знову, але коли та ж сповідь повторилася, моя душа закричала, звертаючи погляд на безліч образів, які сумно дивилися на мене і мовчали.

А я хотів говорити, хотів чути, хотів бачити Бога. Бог не любив того, що було сенсом мого життя, що приносило мені задоволення, комфорт, прибуток і всілякі розваги. Бог не приймав моїх умов, тому смерть прийшла для моєї віри в Бога.

Час летів і ніхто не міг мене ні зупинити, ні змінити: ні батьки, ні вчителі, ні друзі, ні кохана дружина, ні ніж, ні куля — все було безсилим перед отруйним жалом гріха, в полоні якого я жив.

Аж ось одного разу у нашому житті засяяло світло. Це сталося тоді, коли я зі своєю половиною приїхав в Україну на Рівненщину, на гостину до родичів. Нас запросили на богослужіння у Дім молитви. Церква була переповнена людьми, було свято жнив, ми сиділи на балконі і слухали. Тоді сповнилося слово Писання: **«Віра від слухання, а слухання від слова Божого»**. Раптом моє серце почало так битися, що його не можливо було контролювати. Я з упевненістю сказав собі: **«Це Бог»**. Встав, зійшов із балкону, вийшов наперед і схилив свої коліна перед Богом, сказавши лише кілька слів: **«Прости мені, Боже»**. Хтось поряд плакав. Я розплющив очі і побачив свою дружину, яка стояла на колінах. Цього дня нове життя стало для нас реальністю.

Ми приїхали додому, в Росію, і хотіли передати іншим ті спокій, мир і

радість, які переповнювали наші серця. Але, на превеликий подив, родичі і близькі відкинули наше щастя.

Одного дня нам із дружиною довелося вирішити переїхати з нашого маленького містечка на постійне проживання в обласний центр. Я взяв аркуш паперу, розділив на дві частини і з одного боку почав писати: якщо ми переїдемо в обласне місто, то у нас буде можливість придбати житло, не буде проблем із перспективною роботою і кар'єрним зростанням, ми матимемо свій транспорт, у нас не буде фінансових проблем, оскільки ми маємо багато друзів і гарні зв'язки. Я писав і половина аркуша була заповнена лише плюсами. І раптом на іншій частині я написав **«Україна»**. Що ми матимемо, залишивши все і поїхавши в іншу країну? Ми бачили лише мінуси. На цій чистій половині аркуша я поставив лише один плюс і сказав: **«Там ми побачимо Бога»**. Ми попросили брата з Рівного, щоб він приїхав на маленькому автобусі і забрав нас.

Довіряти Богові — це покласти свою душу в руки Божі. Сім прекрасних років життя в Україні обернулися для нас великими Божими благословіннями. Ми добре пам'ятаємо ті перші молитви до Бога: **«Господи, ми не маємо на чому спати»**. І яке чудо, коли хтось із братів пропонує забрати з його дачі ліжко. **«Як**

люди знають про наші потреби?» — думали ми. У цьому ми бачили Бога.

Він дав нам усе для життя і благочестя. Але разом із усіма благами у наше життя прийшло й випробування, в кінці якого історія Авраама стала близькою і для наших сердець. **«Візьми свого сина, свого одинака, що його полюбив ти, Ісаака,... і принеси там його в цілопалення на одній із тих гір, що про неї скажу тобі»** (Бут. 22:2).

Якби ми самі собі обирали випробування, ми б не згадали про Авраама, але Бог знає, що потрібно кожному з нас. З дня нашого весілля минуло три роки, ми дуже хотіли дитину і Бог почув нас. Вагітність проходила добре, і ми були щасливі. Але передчасні пологи перервали нашу радість. Лікарі не могли пояснити того, що сталося. Наша донька опинилася в реанімації. У лікарні говорили, що якщо Бог не допоможе, то їй не допоможе ніхто. Бог дав цій дитині життя, а лікарі пророчили їй, в кращому випадку, бути інвалідом. Ця звістка облетіла всю нашу родину. Батьки пропонували забрати дитину і відвезти до гарних спеціалістів у Москві. Ці телефонні дзвінки і стан нашого малютка з викрученими ручками і ніжками пригнічували нас упродовж півроку.

Довгий час ми вчимося любити себе, а зустрівшись із Богом ми переставоємо себе шкодувати і свідомо

втрачаємо свою душу ради Бога (Мт. 16:25). Але коли у нашому житті з'являється хтось, за кого ми готові віддати своє життя, Бог перевіряє, чи на правильному місці така наша жертва. Бо Він є Богом ревним. Ми довірили нашу доньку Богові, і Він здійснив чудо. Коли через певний час ми прийшли на огляд до лікаря, той сказав: **«Я б ніколи не подумав, що у вашої дитини був такий діагноз. Всі аналізи в нормі. Зараз і в здорових дітей таких немає»**. Але щоб почути такі слова, потрібно було довіритися Богові, не очікуючи позитивного результату, але з вдячністю приймаючи те, що Він посилає.

Життя в Україні було часом, про який згадуємо із задоволенням. Але спливав час, і Бог сказав нам залишити все: успішну і перспективну роботу, друзів, улюблену церкву, служіння, на яке ми поспішали, як на свято. Залишити все і повернутися назад у Росію, туди, де все треба починати спочатку. Але тоді ми вже знали, що головне — наша довіра Богові, а це дає нам можливість не стати тьплыми.

Список людей, які довірили своє життя Богові, величезний. Минуло майже десять років з того дня, як я покаявся перед Богом. Одного вечора, роздумуючи над тими подіями, у яких Авраам виявляв свою довіру Богові, я заплакав. Заплакав не тому, що наших імен немає у цьому списку, а тому, що імена наші записані кров'ю Господа нашого Ісуса Христа, через Котрого ми маємо спасіння і вічне життя.

Друзі, наша довіра буде безпечною лише у Бозі! Нехай благословить вас Господь! ▣

Олег КРИЩУК

Ліна
БОРОДИНСКА,
кореспондент
«Свічника»

Продовження. Початок
у попередньому номері

Вийшовши заміж за Володимира, Марія Дометівна стала його правою рукою у місійних справах, помічником і сподвижником у нелегких змаганнях на духовних межах. Ще в юності доньку місіонера Домініка (Дометія) Болсуновського називали «проповідником у спідниці», оскільки вона постійно перекладала проповіді місіонерів, які трудилися

в їхній церкві, з німецької на польську, з англійської на російську.

Володимир і Марія Гусаруки одружилися 3 травня року в Ризі. Вінчання звершував В.А.Фетлер — директор Російського місійного товариства, а приурочене воно було конференції, на якій Володимира Гусарука призначили директором Товариства взаємної допомоги євангельських християн у Польщі.

Через місяць після одруження Володимир виїхав до Англії вивчати мову, а Марія стала відповідальною за поточні справи місії. Тоді їй неодноразово доводилося чути жарти на зразок: «Ти виїшла заміж за місію».

Коли року Гусаруки переїхали до Рівного і Володимир заснував місію для духовної підтримки українців, на плечі Марії лягла турбота про побут і відпочинок місіонерів після подорожей окупованою Україною (між іншим, Україну, яку ми називаємо «окупованою», вони називали «звільненою з-під влади комунізму»).

Євген Гусарук згадує, що одного разу, граючись у садку свого будинку по вул. Коновальця (тепер вул. Петра Могили), побачив у заростях в кінці саду родину євреїв. «Вони так злякано подивилися на мене. Я показав їм, приклавши пальця до губів, що не розповім нікому. Наступного дня до нас прийшов поліцай-українець. Верещав як не знаю хто: «Ви жидів ховали!» — і почав лаятися. Моя бабуся не дала собі в кашу наплювати і викинула його з хати. Іншого разу в нас також ховалися євреї. Прийшло двоє українських поліцейських і побачили їх. Вони застерegli нас

і вночі сказали, як євреї можуть вийти і втекти від німців».

року, коли до Західної України наближалися більшовики, Гусаруки змушені були виїхати до Львова, а через три місяці — до Кракова. Пожитки і фабричне устаткування було навантажено на потяг і мало відбутися до Кракова. Але все майно було конфісковане німецькою владою. І у Львові, і в Кракові Володимир щоденно ходив вулицями, підходив до радянських людей, яких легко було впізнати за бідним одягом, знаходив віруючих, запрошував на зібрання. У травні року на запрошення баптистської церкви у Відні Гусарук поїхав проповідувати «остарбайтерам». травня, під час другої поїздки до Відня, у поїзді Володимира заарештували. В Гестапо його назвали «релігійним агітатором і проповідником жидівського Христа», тому що віз Євангелія для робітників у Відні.

До кінця війни він

*Заметемо вогнем любові межі,
Перейдемо убрід бурхливій воді,
Щоб взяти повно все,
що нам належить,
І злитись знову зі своїм народом.*

Олена ТЕЛІГА

1956 р. Церква у Монреалі.
В. Гусарук веде богослужіння.

НА МЕЖІ

Життя і діяльність
Володимира Гусарука

Приміщення
фабрики-місії
колись.

з архіву пам'яті «Що є людина, що Ти пам'ятаєш про неї?..»

встиг побувати у двох в'язницях (Катовіце і Краків) і двох концтаборах (Гросс Розен і Хесбрук). Про пережиті страждання Гусарук згодом написав книгу «За колючим дротом німецького концтабору» і видав її в Німеччині. Про перебування у Катовіцах він згадував: «Я знову в камері. На стінах помічаю написи, починаю їх читати. Їх багато і всіма мовами. Є короткі і довгі. В деяких розповідається історія арешту, життя в тюрмі; в інших просто дати, прізвища і домашня адреса. Написи зроблені олівцем чи нігтем; в них багато нудьги, у них — все життя арештанта. Я також пишу нігтем російською і польською два євангельських тексти: «Ісус Христос вчора, сьогодні і повіки Той Самий» і «Бог є Любов». Кожну букву пишу повільно, з почуттям, з молитвою, зі слізьми. Так хочеться, щоб ці слова стали комусь потіхою у його стражданнях».

Гросс Розен він згадує так: «Від важкої праці і поганого харчування я худішаю і з кожним днем відчувую все більший холод. Спочатку рідко, а потім майже щодня перед моїми очима з'являється їжа і я відчую її запах і смак. Особливо мене переслідує український борщ, молоко і хліб. Я знаю, що це галюцинація, але обманюю себе, насолоджуючись цим уявленням. Ми проїжджаємо з вагонетками біля дерев'яних будиночків, у яких живуть есесівські собаки... Час-то бачимо, як ці собаки ковтають великі шматки м'яса і гризуть чорні сухарі. Наші очі гарячково блищать... Повільно проїжджаючи серед собак, зітхаємо і майже всі одночасно говоримо одне і те ж: «Щасливі собаки!»

Війна закінчилася і полонених звільнили.

травня року Володимир Гусарук знайшов свою сім'ю, яка жила у Західній Німеччині (листуватися із табірними в'язнями дозволялося лише жителям Німеччини, тому родина змушена була переселитися). року у Володимира і Марії народилося двоє синів — Олександр і Юрій.

Німеччина була розділена на чотири зони: англійську, французьку, американську і радянську. Гусаруки опинилися в англійській зоні. Невдовзі були організовані табори для біженців та іноземних робітників, які чекали отримання документів. У кожному таборі виявилися віруючі слов'яни. Після повернення до родини Володимир почав відвідувати табори, знаходити віруючих і об'єднувати їх у громади. З липня року почала офіційно діяти Слов'янська євангельсько-баптистська церква у Німеччині. Її першим керівником був Володимир Гусарук. Наступного року ця церква була визнана Всесвітнім союзом баптистів на конгресі у Копенгагені.

року Гусарук отримав запрошення працювати проповідником від слов'янської євангельської церкви в Монреалі (Канада). Марія Гусарук згадувала про це: «Так закінчилося наше життя на європейському континенті. Оглядаючись назад і дивлячись на результат першої половини нашого життя, від щирого серця дякую Господу за те, що використовував мого чоловіка для свідчення про Його любов скрізь, у будь-який час і за будь-яких обставин. Слава Йому!» року Гусарука запрошують до Лос-Анджелеса виконувати ту ж працю. Вся родина, окрім Євгена, який одружився у Монреалі, — Ярина, Олександр, Юрій,

дружина Марія, її мама і Володимир Гусаруки — виїздить до США.

Через якийсь час цей працівник Божий знайшов нову можливість досягнути душ своїх земляків, що жили за залізною стіною, в Радянському Союзі. Гусарук почав підготовку і трансляцію радіопрограм «Голос спасіння» російською мовою для жителів СРСР. Марія допомагала складати і редагувала програми. З Японії транслювали на Владивосток, з Фінляндії — на Північну Росію, з Туреччини — на Україну. Невдовзі було організовано місію «Голос спасіння». Радіопередачі стали поштовою, як каже Марія Гусарук, «до останнього, дуже важкого, але благословенного життєвого етапу» — допомоги одновітчан у Радянському Союзі. Етап справді був дуже важкий, втаємнення вимагало, щоб всю роботу виконували тільки Володимир і його дружина. Добре налагоджений зв'язок підтримувався так, що Гусаруки знали точно, кого і де арештували, кому конкретно були потрібні гроші. Переправляли навіть машини. Марія Гусарук збирала гроші в американських і канадських громадах ЄХБ для переслідуваних у Радянському Союзі. Потім вона неофіційно приїздила у Союз, везучи допо-

могу. Марія могла їздити до СРСР, доки працівники НКВС не довідалися про її справжнє прізвище і, знявши з поїзда, не відправили в Хельсінкі.

Невтомними були ноги тих, хто все життя простояв на межі. Великим було їхнє серце, але й воно не могло помістити Господньої любові, а тому виливало її на своїх близьких, свій народ. Організаторський дар, широкий розмах, почуття відповідальності за світ, який гине, і любов до Тіла Христового — все це Володимир Гусарук отримав від Бога. Відійшов у вічність він року. Його дружина Марія померла року. Їх духовний патріотизм надихає нас зараз, у набагато вигідніший час, працювати на межі людського безвір'я і глибокої довіри Господу, аби ще більше душ приєдналося до Божої сім'ї й збагатилося незмірною Божою любов'ю. □

Дослідження здійснено за матеріалами журналу «Верность» за 1930 рік, книги Б.Любомиренка «З Христом в Україні (Записки віруючого за роки 1941 — 1943)», книги В. Гусарука «За колючей проволокой немецкого концлагеря», спогадами Марії та Євгена Гусаруків та архівними документами.

Світлана
БЕРЕЗА,
кореспондент
«Свічника»

МІЖ ДОБРИМИ

Надюхо-о! Ти вдома? — кризь прочинені двері просунулася чиясь голова з грайливими попелястими кучерями.

— Ксюхо, ти? Якими вітрами? Заходь...

Переступивши поріг квартири, Оксана зацікавлено озирнулася довкола.

— Оце так хороми! Ловко прилаштувалася, падруга! І мовчиш? Новосіллячко, значить, зажала? Нехарашо... Добре, що я оце кілька днів шарюся собі без діла — дай, думаю, прошвирунися по старих місцях. Отак і надибала на тебе. То що, може, гуль-немо сьогодні, як в старі добрі часи?

Слова Оксани — мов полину ковток. Щось нестерпно гірке полилося в душу, збуджуючи їдкі спомини. Втекти б десь подалі звідси, та де там? Серце шалено калатає: від себе не втечеш. Думки, розворушені, мов гадюче кубло, розв'язною Оксаниною мовою, нахабно атакували зусібіч, беручи жінку до свого полону. «Що, праведнице? — почула всередині себе лукавий і ехидний голос. — Думала, все забулося, розвіялося, наче сон? Як би не так! Ось воно перед тобою, твоє минуле, твій гріх — і нікуди не дінешся від нього, не заховаєшся за широкою спиною свого Доброго Бога. Нема тобі прощення! Чуєш, нема!...»

— Що стоїш, мов укোпана? — нарешті, вивела Оксана подругу із заціпеніння. — Остовпіла, бач. Чи, може, не рада бачити мене? Хе-хе, ми з тобою, падружко, в одній упряжці, правда?

За стіною заскиглило немовля — і Надійка блискавкою метнулася туди, до своєї малої Тетянки. За нею неквапом, перевалюючись, мов качка, з ноги на ногу, попленталася й Оксана.

— Довго ще будеш возитися з оцим причепом?

— зухвало перепитала, підійшовши впритул до колиски.

— Що?! — аж стрепенулася Надійка, найкачившись так, наче ось зараз, цієї миті, хтось лихий та недобрий і справді може відібрати у неї її кровиночку.

— А нічого, — спокійно, хоч трохи й насмішкувато, продовжувала Оксана. — Зметикувала, яку користь можна мати зі свого приплоду? Молодчага, хвалю. Але ж доки будеш возитися з цим щастям? Побавилася трохи в материнство, отримала хату — і до побачення, бебі. Чи, може, забула дорогу до притулку, де ми з тобою росли? Він — тут, недалеко, пора віддавати, хай скуштує маминої долі — не все ж їй у мереживі маніжитися і світ тобі зав'язувати собою...

За вікном, заплутавшись у гіллі дерев, жваво щебетало птаство; з квітки на квітку перелітала бджола, підбадьорюючи себе своїм монотонно-радісним «ж—ж—ж». Тим часом вітер пустотливо жбурляв під ноги перехожим пелюстки вишень, що вже перецвіли...

Надворі вирувало життя, а тут, в оселі, яка ще недавно здавалася такою затишною, раптом стало важко дихати. Не знаючи, що відповісти подрузі, Надійка просто дивилася на неї повними жаху очима і мовчки міцно пригор-

тала до грудей Тетянку, свій найдорогоцінніший скарб. Бач, що надумала: зректися дитини... Дати їй випити той гіркий келишок, який випила сама... І звідки взялася на її голову ця Оксана? Ніхто ж не кликав, не чекав. Як знайшла сюди дорогу? У них з Тетянкою тепер інше життя. Минуле, про яке й згадувати не хочеться, залишилося десь наче в іншому світі. Вороття туди більше нема. Добре, якби ще й Оксана могла вирватися з того пекла, де не радіють, а шаленіють, де любов'ю називають розпусту і блуд, де кожен живе миттєвими радощами, щоденно розпинаючи власну совість і власну душу. Якби...

Усирітському притулку, де дівчата змалечку були разом (подружки-нерозлийвода), Надійку чомусь вважали першою красунею. Її любили, нею милувалися; трішки пізніше залицялися старші хлопчачі і майже не приховували заздрості ровесниці. Та як би хто не ставився до юної красуні, ні в кого не було ані найменшого сумніву: у Надійки — велике і гарне майбутнє. Чому б і ні? Майже відмінниця. Її неодмінно приймуть до інституту, а вже з дипломом якось та прилаштується. До того ж в таку показну і статусну смуглявку хтось неодмінно закохається — такі дівчата не засиджуються в дівках. Надійка й сама вірила в це — тому й не переймалася своїм завтрашнім днем. Для чого? Вона — фортуниста, не пропаде.

Одного дня до притулку приїхала жінка-християнка. На зустріч із

нею Надійка пішла тільки тому, що та була з самісінького Києва: цікаво, що розповідатиме про столицю? Тітка Марія, спілкуючись із хлопцями та дівчатами про всяку всячину, помітила допитливі розумні Надійчині очі і, відкликавши юнку трохи вбік, серйозно запитала:

— Хочеш навчатися в Києві?

— Звісно, хочу... Але ж...

— Ніяких «але ж». У нас простора квартира, і живемо ми в ній тільки удвох з чоловіком. Думаю, місця й для тебе вистачить. Приїжджай до нас після школи.

— Справді? — Надійка ніяк не могла повірити тому, що чула. — А скільки треба платити?

— Платити, дитино, не треба нічого. Ми — християни, наша нагорода — в небі. Хоча одна умова таки є.

— Якщо не треба платити, я згодна на будь-які умови!

— Тобі доведеться жити за тими правилами, які склалися в нашому домі: не пити, не курити,

ЛЮДЬМИ

не зваблювати нікого аж надто кучими спідничками і за собою прибирати. То як, згода?

— Жодних проблем, тітонько! Я приймаю всі ваші умови...

Сказати — легко; зробити — важче, особливо, коли все те, що забороняється, давно стало твоїми звичками, твоїм життям. Надійка ходила з кутка в куток у чужому домі — і з нудьгою позирала на речі, які були їй незрозумілими: Святе Письмо на столі і глумачення до нього, збірник псалмоспівів, ще якісь християнські книжки. «Як можна так нецікаво жити? — сама себе запитувала. — Вірити в те, чого не бачиш... У всьому обмежувати себе»...

Коли почався навчальний рік, Надійка випадково зустрілася з Оксаною. Виявилося, вони навчаться в одному і тому ж інституті (тільки на різних факультетах). Оксана жила в гуртожитку, і в неї було стільки розваг та пригод, що й за день не переслухати всіх. Надійка твердо вирішила: залишу тітку Марію, попрошуся й собі

в гуртожиток (хіба не приймають сироту?).

Так, власне, й зробила. Тітка Марія, щоправда, коли дізналася про наміри дівчини, як могла, вмовляла, казала щось там про гріх і про блуд. Надійка подумки тільки підсміювалася над літньою жінкою: після притулку хіба її можна вже чимось злякати?

— Я вже доросла, — відповіла, коли надокучило слухати тітчині повчання. — Сама розберуся, що добре і що погано, сама проб'юся в житті. Не потрібно мені ні вашої опіки, ні вашого Бога.

Надійка вийшла з будинку гордою ходою переможниці, а тітка Марія ще довго сиділа у спорожнілій оселі наодинці з невеселими думками і важкими передчуттями. «Господи, не залиш сироту в пустелі життєвих спокус», — стиха шепотіли раз по раз уста.

* * *

Життя у гуртожитку, що там казати, — і справді було веселим. Дискотеки завжди закінчувалися хмільним застіллям, після яких Надійка вранці прокидалася в обіймах то одного, то іншого молодика. На якусь коротку мить її інколи навідувала думка, що так робити не можна, але дівчина тут же знаходила собі виправдання: так усі живуть.

Напровесні Надійку нестримно потягнуло на кисле; потім бридка нудота почала підступати до горла, з'явилися темні плями попід очима.

— Ти — вагітна, — першою здогадалася Оксана. — Знаєш хоч, від кого залетіла?

Мовчала. Звідки мала знати? Залицяльників було — хоч греблю гати, от тільки зараз, коли на лиці споганіла, всі десь — мов у воду канули: обминаючи дівочі товариства, за підручники сіли (сесія, мовляв, на носі).

Надійці ж — не до науки. Ночами ридма плакала в подушку: «Що буде далі? Що?»...

— Та не реви ти, — як могла, втішала Оксана. — Теж мені знайшла проблему: кілька хвилин болу — та й по всьому; живи, розважайся, як раніше.

Підігнувши під себе ноги, Надійка сиділа на ліжку, мов загнане звірятко. Вона ненавиділа своє тіло, дитя, котре ще не билось під грудьми, але вже жило в ній; ненавиділа хлопців, які враз позникали, і дівчат — ненавиділа увесь світ. Тільки себе й жаліла, тільки собою й переймалася. Шукала хоча б якоїсь опори, але її не було.

Охоплена відчаєм і тривогою, подалася до тітки Марії. «Цікаво, що тепер скаже їй Бог? — подумала і тут же обірвала думку. — Яке мені діло, що скаже Бог? Самій треба щось вирішувати»...

— Тільки не вбивай своє дитятко, Надю, — втираючи сльози, благала тітка Марія, вислухавши Надійчине горе. — Дітовбивство — великий гріх. Не роби цього.

— Легко вам казати про гріх, — огризнулася у відповідь. — Це ж не ваша проблема — моя. А куди, скажіть, маю дітися з малям? У студентському гуртожитку вже натякнули, що там живуть тільки одинаки. Куди ж мені подітися? У мене нікого нема. Нікогісінько.

— У тебе є Господь. Він тебе любить і не залишить, Він обіцяв турбуватися про сиріт,

ти тільки довірся Йому, дитино, вихід неодмінно знайдеться, от побачиш. Давай просто зараз помолимося разом...

Вперше у своєму житті Надійка схилила коліна. І хоч слова про прощення, милість та допомогу повторювала за тіткою Марією, на серці таки стало затишніше. Навіть коли поверталася до гуртожитку, чи не вперше за останній місяць милувалася осяйними вітринами реклам на вулицях вечірнього Києва. Життя вже не здавалося таким безпросвітнім, а думка про дитину не лякала і не дратувала. Навпаки, відчувала: вона вже не сама в цьому шаленому світі. Їх двоє: мати і дитя...

Блаженні почуття, які переповнювали душу, обірвалися відразу, тількино увійшла до кімнати в гуртожитку.

— Та ти зовсім з глузду з'їхала, — накинулася на подругу Оксана. — Бач, куди подалася по допомогу — до Бога. Де, де Він, твій Бог? Де? Покажи мені! Нема! Він десь там, вгорі, Він — далеко, а твоє дитя — тут, в тобі. І перш ніж Бог допоможе, ти мене послухай, я допоможу. Завтра вранці йдемо до лікаря, одна знайома дала адресу — недорого беруть.

— Та що ти все за неї вирішуєш, — раптом не стерпіла, втрутилася в розмову третя співмешканка, завжди тиха і мовчазна Іринка, яку мало коли й помічали. — Нехай народжує. Одиноким матерям, кажуть, навіть квартиру можуть виділити. Чим погано?

— Виділять, як же? — аж закипіла від люті Оксана. — У дві руки візьмеш! Не ті часи, Ірко! Сьогодні все на хабарах та блатах тримається. Треба йти до лікаря і не

зв'язувати себе замолоду якимсь кіндереням.

— Не сваріться, дівчата, — стиха обізвалася Надійка. — Я буду народжувати дитя...

Знову цілісіньку ніч проплакала, а вранці, тільки-но почало сутеніти, зібрала свої нехитрі пожитки і навшпиньках (аби не розбудити подруг) шмигнула у двері: втікала, мов наполохана мишка. Куди? Хтозна? Куди очі дивляться. Хіба не однаково куди? Ніде її не чекають, нікому вона не потрібна. Бог, про Якого каже тітка Марія... Це, звісно, гарно, але дуже вже казково. Напевно, Оксана й справді права: Бог високо, хіба є Йому діло до неї, грішниці і розпусниці? Нема...

Сама заварила кашу — самій і розхльобувати доведеться. І нехай! «Поїду ближче до притулку, — вирішила. — Там хоч і нема ніякої рідні, а все ж рідні місця. Померти — і то не так страшно».

* * *

Надійка не померла. Вечірнім поїздом дісталася до станції свого містечка. Вийшовши з вагона, знесилено опустилася на лавку у скверіку. Цілісінький день навіть крихти в роті не мала — от і стало раптом зле.

«Відсиджуся, — думала, — куди мені спішити? Ніхто не жде. Потім уже вирішу, що його далі робити»...

«День-дзень... День-дзень... Надійка лежала на барвистому лузі. Поруч з нею голубоокі дзвоники від легкого дотику вітру торкалися голівками один до одного і виспівували свою нехитру пісеньку: «День-дзень»... Довкола стільки сонця — аж очам боляче. Трохи поодаль обізався цвіркун із густої трави, а перед очима про-

шмигнув метелик. І знову: «День-дзень»...

Потім десь подівся луг — і Надійка розплющила очі... Вона лежала в чужій кімнаті. Дивно, куди ж подівся луг? Нема, все десь зникло, наче в тумані — тільки здалеку все ще озивалися дзвоники: «День-дзень»... Прислухалася — ні, то не дзвоники, то озивався на кухні срібним передзвоном посуд, який, схоже, мили. Ворухнулася — ліжко ледь чути скрипнуло, і за мить до Надійки підійшла літня жіночка.

— Що, оговталася, дитино? — посміхнулася щиро і приязно.

— Де я? Що зі мною? — кволю перепитала Надійка.

— Все гаразд, донечко, все гаразд. Ти, мабуть, дуже стомилася з дороги — от і знепритомніла. Я працюю двірником на привокзальному майдані і живу поруч зі станцією — тому першою побачила тебе. Так ти й стала моєю несподіваною гостею. Ти не хвилюйся, таке буває. Все пройде. Ось бачиш, уже отямилася. Зараз ми з

тобою поп'ємо чайку — і тобі стане зовсім добре, зможеш йти, куди потрібно. До когось у гості приїхала чи живеш тут?

Це запитання миттю повернуло Надійку до реальності. Отже, знепритомніла. І чого дивуватися? З ранку — ні крихти в роті не мала, а тут ще дитя під грудьми смоче. Для чого тільки було приходити до тям? Там, у мареві, на лузі, їй було так спокійно і сонячно, так затишно і тепло, як, може, ще ніколи в житті й не було. Залишитися б назавжди в тому ілюзорному світі. Аж ні...

І що їй зараз казати незнайомій жінці? Чому сюди приїхала? До кого? І куди йти, коли вийде з цієї тісної, але охайної оселі?...

З очей скотилася сльоза, за нею — друга, третя — і Надійка, мов маленька, розплакалася...

— Ну, годі, годі, — взяла жінка гостю за руку, присівши на краєчок ліжка. — Бачу, дитино, невесело тобі. Ходімо на кухню, перекусимо щось, поговоримо. Кажуть, ви-

плаканий біль — то вже півболно. Пішли...

Вони говорили допізна. Надійка розповіла (чи, може, виплакала) тітоньці Олені (так звали жінку) про все своє життя. Нічого не втаїла, говорила щиро і відверто — так, наче хотіла вимести з душі увесь бруд, накопичений роками.

— Ти даремно втекла від тітки Марії, — промовила тітонька Олена, вислухавши розповідь-сповідь, чим дуже здивувала Надійку. Вона чекала, що їй дорікатимуть за легковажність, співчуватимуть за вагітність — чого завгодно чекала, але тітка Марія?... Зараз це було тим, що хвилювало найменше. Та й згадала про неї ненароком, ніби між іншим.

— Я розумію, — начебто не помічаючи Надійчиного здивування, промовила тітонька Олена, — ти втікала не стільки від неї, скільки від Бога. Втікала, бо не повірила, що тільки Він може зарадити всім твоїм бідам. Такі вже ми є, люди: кидаємося в обійми до тих, хто глузує з нас, і ховаємося від Того, Хто щиро любить і переймається нашими болями та негараздами.

— Ви так думаєте? — недовіжливо перепитала Надійка.

— Не просто думаю — знаю. От тобі здалося, що ти втікаєш від усіх, але Господь ішов терпляче назирці за тобою, і коли тобі стало зле, мене назустріч тобі послав. Думаєш, це випадковість? У Бога нема випадковостей, у Нього продумано все до найменших деталей — кожен штрих нашого життя лягає на палітру вселенського полотна Геніального Майстра.

— Ви, напевно, християнка? — здогадалася Надійка.

— Християнка, донечко, християнка. Тому й знаю: оскільки Господь досі перебував з тобою, то не залишить і надалі. Сьогодні Він використав мене, завтра — інших. Головне — повірити, головне — довіритися Йому...

— Ви так гарно і заспокоїливо говорите — просто замилуватися можна. Може, й справді колись Він прийде на поміч, але мені сьогодні немає куди подітися. І завтрашній день кращим не стане. У що вірити, тітонько?

— Я знаю, що нам робити, — посмішка осяяла лице літньої жінки. — Сьогодні ти переночуєш у мене — дочка на нічному чергуванні, тільки вранці повернеться, удвох нам буде веселіше. А завтра... У нашому містечку є центр для таких незахищених людей, як ти. Ми з тобою поїдемо туди. Добрих півроку, аж до народження дитини, матимеш дах над головою. За цей час, переконана, Господь подбає і про твоє подальше життя. Всі оці півроку я молитимуся за тебе. Молись і ти. Гаразд? А тепер пішли спати. Вранці на нас чекає багато справ.

* * *

Півроку збігло — мов день. Проте Надійка часу не марнувала. Вона встигла перевестися в інституті на заочну форму навчання, успішно скласти сесію і підготуватися до пологів донечки. Тітонька Олена стала їй за матір:десь щось заболить — до неї; треба порада чи розрада — також. От тільки молитись, як настійно радила жінка, не завжди виходило: то якісь нагальні справи обсідали, то просто не хотілося звертатися до Того, Кого не бачила поруч із собою. Проте тітонька Олена — також не в тім'я

бита. Забіжить Надійка на чай — вона неодмінно перепитає, чи молилася сьогодні, чи брала до рук Святе Письмо. Ні — пропонувала зробити це разом із нею. З часом Надійка й сама помітила: день без молитви — марно прожитий день, і половини того, що планувала, не встигала зробити; та й те, що вдавалося, було якимсь непевним, все валилося з рук. Час від часу тривога поселялася в серці: ось-ось потрібно буде виселятися з центру, який півроку був її прихистком, її домом. Що робити далі? Майбутнє залишалося туманним і непевним. Тим паче, кілька днів тому повернулася з пологового будинку з маленькою Тетянкою на руках. Дивилася на крихітку — і серце стискалося від болю: як їм далі жити?

— Напевно, таким грішницям, як я, Бог не хоче допомагати, — висловила припущення тітоньки Олені, коли та прийшла, аби вперше викупати разом немовля.

— Ти любиш свою донечку? — запитала тітонька Олена у відповідь.

— Запитуєте! Та я ладна за неї життя віддати!

— От бачиш! А ти ж тільки людина, то чому думаєш, що Бог тебе любить менше? Вірити треба, Надю, вірити — Він ніколи не залишає Своїх дітей напризволяще.

Спокій тітоньки Олені мимоволі передавався Надійці. І хоча термін її перебування у центрі для знедолених добігав до кінця, все рідше сама себе запитувала: що зі мною буде потім?...

* * *

«Надійко, готуйся до новосілля!» — тітонька Олена навіть забула привітатися, так поспішала якомога швидше викласти новину. — Здали новий будинок, і в ньому тобі виділяють квартиру. Оце щойно розмовляла з юристом, який займається твоєю проблемою. Вітаю, любя! Я ж казала, треба просто покластися на Бога, Він не підведе.

Якусь мить Надійка розгублено дивилася на тітоньку Олену: чи не жартує? Ні, такими речами не жартують. Раз каже ця добра і щира жінка, яка останнім часом замінила їй матір, то треба вірити, що так воно і є...

— Тітонько, — кинулася, оговтавшись трохи, на шию Олені, сміючись і плачучи водночас. — То це правда? Правда?!

— Правда, Надю! Завтра можеш іти за ордером, я з Тетянкою побуду.

— Господи, дякую Тобі, що Ти так сильно любиш мене! — підвела очі. — І прости, що я так довго не вірила Тобі....

* * *

«Ти розповідаєш мені якусь казку...»

Надійка тільки тепер помітила, що вона давно не подумки згадує, а розповідає Оксані про те, що сталося з нею за ці місяці. Казка... Хтозна, може, рік тому вона й сама сприйняла б подібне, почуте від когось, не інакше, як казку... Але тепер...

— Думай, як хочеш, — відповіла подрузі. — Напевне, й справді казкою стає життя людини, якщо в ньому поселяється Бог. Як би мені хотілося, щоб такою казкою стало й твоє життя.

— Ти — навіжена!

— Я — щаслива...

Знизавши плечима, Оксана пішла до дверей... □

Напевне, й справді
казкою стає
життя людини,
якщо в ньому
поселяється Бог

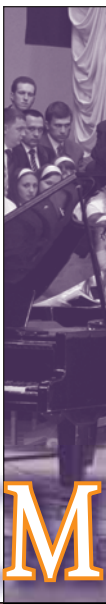

все це ми можемо сьогодні лише міркувати й здогадуватися, проте я переконаний в іншому: хто б не був виконавцем, проте перша пісня, проспівана на землі, неодмінно була піснею вдячності Тому, Хто створив усе Своєю вмілою і досконалою Рукою.

Голова обласного об'єднання церков ЄХБ М.А.Ільюк, молитовно просячи в Господа

і хоча смуток, відчай переповнювали серце, відчув раптом Божу присутність. Бог лагідно обіцяв подбати про нього, і від цієї обіцянки віра християнина міцніла, росла — адже вона мала глибоке коріння. Знаючи, що одного дня неодмінно матиме радість особистої зустрічі з Христом у небі, він старається і

ФЕСТИВАЛЬ ОТРИМ

Моїми супутниками на фестивалі християнської хорової музики «Вірую» були підлітки — вихованці одного із сиротинців нашого краю. Особливого захоплення в очах хлопців не помічала: чим здивуєш людей, які у свої 16-17 літ спізнали

баптистів заспівав «Господу всі поклонімося» — і злагоджений спів, здається, відразу вирвався зі стін палацу культури «Хімік», де проходив фестиваль, — вирвався, щоб слава Творцю полинула аж до небес.

— Хтозна, — сказав, відкриваючи християнське свято, ведучий

Олександр Ярмушко, — можливо, першими хористами були Адам та Єва або ж анголи... Про

яне так багато?... І все ж пообіцяла: нудьгувати не доведеться. «Ви думаете?» — недовірко перепитав один із них, проте слухняно зайшов до залу...

Вже перші хвилини фестивалю переконали: цей християнський захід буде яскравим і гучним. Зведений хор церков євангельських християн-

яне так багато?... І все ж пообіцяла: нудьгувати не доведеться. «Ви думаете?» — недовірко перепитав один із них, проте слухняно зайшов до залу...

Доктор Деніел ПІТЕРСОН, виконавчий служитель Converge MidAtlantic

Станіслав ГРУНТКОВСЬКИЙ, керівник відділу благовістя ВСО ЄХБ

Програму фестивалю продовжив ансамбль скрипалів «Небесні мелодії» Першої рівненської церкви, а потім американський проповідник Д. Пітерсон звернувся до присутніх з роздумами про те, що для нього особисто означає віра в Бога. Його розповідь зворушувала. Присвятивши своє життя ще в 15-річному віці служінню Господу, він не стомлювався працювати на ниві Божій навіть тоді, коли на його долю випали неймовірно важкі випробування. Чотирнадцять років тому у дружини Дена виявили онкозахворювання, а через два роки важка недуга обірвала її життя. Чоловік розумів, що саме в такий спосіб Господь випробовує його віру,

в своєму земному житті нести людям у різні куточки планети чудову євангельську звістку.

Знову хоровий спів змінювався виступом ансамблю скрипалів. Своєрідним обрамленням до кожного твору ставали коментарі, влучно зроблені ведучими Олександром та Оксаною Ярмушками. Кульмінацією ж стала проповідь керівника відділу благовістя Всеукраїнського об'єднання церков ЄХБ Станіслава Грунтковського.

стровано 130 тисяч сиріт (зауважте, стільки сиріт в країні, яка вже 65 літ живе без війни). Дивна Держава, в якій пишуть духовні гімни, будують храми, відвідують їх і в якій водночас так багато знедолених дітей, тисячі нерозкритих навмисних вбивств, пограбувань, зґвалтувань... Виходить, за нашим «Вірую» часто ховається лицемірство, цинізм, неправда...

АВ НАЙВИЩИЙ БАЛ

Мені багато розповідали про цього пристрасного проповідника, який здатен торкнутися найчутливіших струн людського серця, проте проповідь його слухала вперше. Вражала, захоплювала простота і водночас глибина того, про що говорив Станіслав.

— Вірую... Що це означає? — так почав спілкування із залом проповідник. — Здавалося б, у країні, де дев'ять із десяти проголошують себе віруючими в щось, запитувати про це просто безглуздо. Ми живемо в країні, де так багато храмів, недільних шкіл, мо-

Михайло ІЛЬЮК,
голова ООЦ ЄХБ
Рівненської обл.

Не буду переповідати всієї проповіді (хоча дуже кортить) — скажу лишень, що вона посіяла в людських серцях зерна, які згодом неодмінно проростуть золотим зерном віри.

Мої юні супутники, які зі скептичним настроєм заходили до залу, залишали його притихлими, зворушеними і принішклыми.

— Ну як, хлопці, — запитала в них, — не нудьгували?

— Хіба можна було нудьгувати? — щиро зізналися вони.

Думаю, це — найвища оцінка організаторам фестивалю. □

Світлана БЕРЕЗА,
кореспондент «Свічника»

лодіжних християнських фестивалів і таборів. Більше того, навіть Президент України, складаючи присягу на вірність своїй Державі, кладе руку на Пересопницьке Євангеліє... Проте є ще й інша Україна — Україна, в якій офіційно зареє-

СВЯТО ХОРІВ

Олександр СТАШУК,
відповідальний за
музично-хорове
служіння
1998-2006 років

Невпинний біг часу... День за днем, рік за роком — і проходить життя наше, забираючи із собою усе вкрай важливе, усе надзвичайно цінне. Ніколи зупинитися, заспокоїтися і відпочити, пороздумувати про минуле, помріяти про майбутнє. Та, на щастя, бувають зупинки у наших буднях, у нашому служінні, у наших повсякденних і безкінечних клопотах. Саме такою своєрідною «зупинкою» видався звичайний суботній день, який зібрав велику кількість братів і сестер із різних церков нашої області. Що ж незвичайного чи то надзвичайного відбулося того дня?

Коли звучить гарна музика чи лунає чудовий спів, душа людини налаштовується на особливий стан. Вона підноситься, вона прагне полетіти, вона хоче діяти, хоче співати... Коли ж звучить духовна музика і лунають християнські пісні, які до того ж виконуються із великим старанням, натхненням і прагненням до досконалості, — відчувається не лише духовне піднесення. У такі хвилини неначе небо

відкривається, звідки зливаються невидимі струмені небесного блаженства, неземної радості, безкінечного щастя і вічного спокою. Напевно, щось подібне відчував і переживав кожен присутній у Будинку молитви церкви «Відродження» 17-го квітня цього року, де проходила святкова зустріч хористів, регентів, музичних і хорових колективів.

Вітаючи усіх учасників і гостей свята, голова ООЦ ЄХБ Михайло Ільюк визначив найбільш пріоритетну ціль подібних заходів — прославлення Господа. Прославлення Того, Хто створив музику, Хто дав композиторам таланти для написання чудових творів, які могли б збуджувати уяву, будити свідомість, спрямовувати людську душу до високих цілей, прекрасних поривань. «Не нам, не нам, а Господу належить уся слава!» — такими чудовими словами закінчував брат Михайло свій короткий виступ. І зазвучали пісні, полинули чудові звуки музики із відроджених сердець багатьох братів і сестер, які присвятили себе хоровому служінню. Усі присутні мали змогу слухати і насолоджуватися духовними творами О.Архангельського, Ф.Генделя, М.Вербицького, В.Креймана, Д.Воєводи, С.Бичковського, Т.Фетке, Д.Скотта та інших. Ве-

лично і натхненно звучали пісні у виконанні хору із церкви Омеляна, по-особливо торжественно і святково співали хористи із Малева, особливою глибиною і проникливістю відзначався спів хору із церкви Колоденка, сучасне переосмислення і відтворення музично-духовного змісту при таманне співу Здолбунівського хору... Незважаючи на хвилювання хористів і особливо регентів, кожний хор, кожна пісня звучала по-своєму, по-особливому, оригінально і неповторно. Особливий колорит свята доповнювали музичні колективи — духовий оркестр із церкви Малева, а також ансамбль скрипалів «Небесні мелодії» із Рівного.

Ведучим (ведучими були Олег Нисинець і Сергій Яблоцький, якому і належить ідея проведення такого свята) вдалося створити надзвичайно святкову атмосферу цього дійства. Приклади із життя, короткі розповіді про композиторів, про музично-хорове служіння органічно доповнювали загальний хід свята, підтримували цільність і безперервність отримуваних вражень. Багато було щирих привітань, запрошень, обміну досвідом, хоровими партитурами, піснями. В цілому, хористи і керівники хорів мали змогу вчитися і запозичувати набутий досвід хорового служіння, а також отримати велике духовне підбадьорення для продовження служіння у своїх церквах. □

20-РІЧЧЯ ПРОГРАМИ ВЕЕ В УКРАЇНІ

Юрій ДАВИДЮК,
координатор Рівненського
біблійного інституту

16-го квітня 2010 року в м. Києві, у приміщенні церкви «Дім Євангелія», що по вул. Щекавицькій, відбулося святкування 20-річчя програми ВЕЕ в Україні. На цю зустріч були запрошені представники з-за кордону, а також директори та адміністратори Біблійних інститутів ВЕЕ зі своїми командами з усіх областей України.

На початку зустрічі засновник програми ВЕЕ у світі Ел Бріджерс розповів, як виникла ідея створення цієї програми і як вона розвивалася у країнах Східної Європи. Засновник програми «ВЕЕ-Україна» Авраам Байбл розповів про перші групи ВЕЕ в Україні, які він започаткував. Перші місіонери програми ВЕЕ Ярослав Назаркевич і Веніамін Рубаха згадували про поїздки на схід України. Координатори «ВЕЕ-Росія» Віра Лавриненко та Павло Трошин розповідали про місіонерську працю в Росії, яку здійснюють брати з України. З Рівненської області це служіння звершували Леонід Друзь, Олег Бульботка та Ігор Левценюк із дружинами.

У другій половині брат Ел розповів про плани на майбутнє, зокрема про виховання лі-

дерів через курси ВЕЕ в тих країнах світу, де цієї програми ще немає. Директор Дніпропетровського біблійного інституту за програмою ВЕЕ Володимир Семьонов представив діяльність Дніпропетровського БІ, одного з найкращих інститутів Східної України. Директор Рівненського біблійного інституту Любомир Турчак разом із

Засновник програми
«ВЕЕ-Україна»
Авраам Байбл

Засновник світової програми
«ВЕЕ-Україна»
Ел Бріджерс (справа)

командою цього інституту запропонував стратегію успішної праці сьогодні і в майбутньому для всіх біблійних інститутів України. Брати подали такі матеріали: Любомир Турчак про працю в регіоні, Павло Матвійчук про проведення малих груп, Юрій Давидюк про наставництво, Полікарп Циганюк про створення команди в регіоні, Андрій Романюк про організацію Тижнів святого Євангелія, Олександр Максимов про благовістя через курси «Еммаус». Анна Бурехіна розповіла про важливість християнського навчання для сестер та його роль у сучасній церкві.

Заклучна проповідь прозвучала від В'ячеслава Нестерука, голови Всеукраїнського союзу церков ЄХБ. Він звернув увагу на першу частину Великого Доручення Ісуса Христа: «Тож ідіть...», тому що ми багато навчаємо людей, але так мало ідемо до тих, які гинуть без Бога. □

ЗАВЕРШЕННЯ КУРСУ «ПІЗНАВАТИ БОГА»

23-24 квітня 2010 року відбулася завершальна зустріч двадцяти основних регіональних братів-служителів Рівненського біблійного інституту, так званої команди «20», на базі у с. Волошки Рівненського району.

Ця зустріч була присвячена аналізу роботи в регіонах і плануванню майбутнього служіння.

У п'ятницю брати були в пості і молитві. Кожному Бог відкрив подальші шляхи розвитку служіння в регіоні. Ввечері, після завершення посту, брати поділилися тим, чого вони навчилися один від одного за чотири роки спільного навчання та служіння.

Наступного дня Господь благословив прекрасним дослідженням третього розділу Євангелія від Івана з позиції взаємин «наставник-учень», яке проводив директор Біблійного інституту Любомир Турчак. Брати були вражені глибиною стосунків між апостолом Іваном і Гаєм, а також прикладом, який варто наслідувати.

У суботу брат Полікарп Циганюк (м.Кременець) урочисто вручив братам дипломи про успішне завершення курсу «Пізнавати Бога» і пам'ятні подарунки за посвячене служіння в регіоні.

Ця незабутня зустріч наповнила серця братів великим натхненням, і кожен поїхав у свій регіон, аби з новими силами і баченням від Бога продовжувати служити, навчаючи людей біблійних істин. □

ВРУЧЕННЯ ДІПЛОМІВ СТУДЕНТАМ РІВНЕНСЬКОГО БІБЛІЙНОГО ІНСТИТУТУ

28-го травня на XXVI з'їзді Всеукраїнського союзу об'єднань євангельських християн-баптистів відбулося вручення дипломів. Зокрема рівень бакалавра здобули брати Андрій Романюк (м.Радивилів), Павло Матвійчук (м.Костопіль), Олег Бульботка (м.Сарни), Віктор Козлюк (м.Костопіль), Юрій Давидюк (м.Рівне), Полікарп Циганюк (м.Кременець) і Руслан Мандзюк (м.Почаїв).

Підготовка бакалаврів стала можливою за активної співпраці Асоціації біблійних інститутів України з Київською богословською семінарією для студентів, які успішно закінчили програму «ВЕЕ-Україна». Ця програма спрямована на вивчення Слова Божого розширеним методом на базі помісної церкви.

Написання робіт до захисту було пов'язане безпосередньо з практичним служінням бакалаврів. Так брат Андрій Романюк захистив ба-

калаврську роботу на тему «Навчання церкви через малі групи», Павло Матвійчук – «Праця в навчальних закладах», Олег Бульботка – «Практичне служіння», Віктор Козлюк – «Яким має бути життя церкви», Юрій Давидюк – «Виховання учнів – покликання християнина», Полікарп Циганюк – «Малі групи з підлітками та молоддю», Руслан Мандзюк – «Динаміка пасторського служіння в церкві».

Хай Господь благословить нових бакалаврів служити в силі Духа Святого, а з успішним завершенням навчання ми їх вітаємо. □

XXVI з'їзд Всеукраїнського
об'єднання церков
євангелістських
християн-баптистів

«БУДЬ РЕВНИЙ І ПОКАЙСЯ!»

27-29 травня 2010 року відбувся XXVI з'їзд Всеукраїнського об'єднання церков євангелістських християн-баптистів у м. Києві. У форумі взяло участь понад 600 делегатів. Основною частиною з'їзду стало обрання нового керівництва Союзу. Саме це і викликало чимало дискусій, оскільки номінаційна комісія, яка займалася розглядом і підготовкою кандидатів, запропонувала лише одну кандидатуру, якою став чинний голова Союзу. Сам факт вибору без вибору спонукав делегатів висунути ще одну кандидатуру. Тому було представлено два кандидати – В'ячеслав Васильович Нестерук та Валерій Степанович Антонюк.

За даними лічильної комісії В.В.Нестерук набрав 288 голосів, у той час як В.С. Антонюк – 253. Оскільки за статутом голову Союзу обирають двома третіми голосів делегатів, то В.С. Антонюк віддав свої голоси В.В. Нестеруку, якого і обрано головою Союзу.

На з'їзді визначено трьох заступників, які проживатимуть у Києві – В.С.Антонюка (який, окрім того, виконуватиме обов'язки виконавчого секретаря), М.Є. Каспров та І.О. Бандуру (який до цього був пресвітером церкви «Благодать» в Одесі та заступником обласного пресвітера), а також шістьох заступників, що виконуватимуть свої обов'язки на місцях, де проживають та

займаються служінням: О. Я. Кравченка (Житомир), І. М. Романюка (Львів), С. І. Корнута (Донецьк), В. М. Олійника (Черкаси), М. М. Андрашка, (Київ), В. П. Шемчишина (Одеса).

Активну участь взяли делегати в обговоренні актуальних та наболілих проблем. Найбільш дискусійним виявилось питання участі євангелістських християн-баптистів у діяльному політичному житті держави, до якого учасники з'їзду поверталися чи не кожного дня. Думки делегатів були різновекторними. Звучали категоричні заяви стосовно шкідливості і навіть неможливості члена церкви, а тим більше служителя, бути членом партії чи представником державної влади, мотивуючи тим, що сучасна політика несумісна із християнським світоглядом. Однак була і протилежна позиція, яка полягала в тому, що християнський світогляд варто поширювати у всіх сферах суспільного життя, і будь-який представник церкви може мати свою громадянську позицію. Дискусійність означеного питання, з одного боку, говорить про те, що окремі представники церкви, які знали, як жити в умовах опозиції суспільству і державі, все ще не зовсім готові жити і діяти

в нових умовах свободи, а з іншого — активність обговорення свідчить про певну відкритість цієї спільноти та виявляє потребу євангелістських християн-баптистів утверджувати свої громадянські позиції. Керівництво Союзу дотримується точки зору, за якою будь-який член церкви має право займатися політичною діяльністю, якщо це не суперечить його християнському світогляду, але пресвітерам доцільно було б визначитися з напрямом своєї діяльності, оскільки одна й інша передбачають великі затрати часу, зусиль та духовного потенціалу.

Учасники з'їзду мали можливість вислухати привітання та побажання від гостей — представників різноманітних місій та споріднених об'єднань з України, Білорусі, Росії, Грузії, Німеччини, Португалії, США та Австралії.

Більшість виступів, у тому числі і проповідь президента Східного об'єднання ЄХБ в США Віталія Корчевського та реферат Валерія Антонюка, оберталися навколо гасла, під яким відбувався з'їзд: «Будь ревний і покайся!» (Об. 3:19). ▣

Ліна БОРОДИНСЬКА,
кореспондент «Свічника»

Літо — особлива пора для благовістя, адже євангелізації можна проводити просто неба. Це дуже ефективно. Не люди йдуть до нас, а ми йдемо до людей. Як правило, це відбувається вихідного або святкового дня, коли

всі ці люди прийшли б на запрошення у будинок культури чи, тим паче, до церкви. Враховуючи цей аспект, команда відділу благовістя при ООЦ ЄХБ, складаючи план євангелізацій на літо, вирішила в цьому році особливу увагу приді-

ЛІТО БЛАГОДАТІ ПРОСТО НЕБА

с. Грушвиця Рівненського р-ну

центр міста чи села заповнений людьми, котрі просто відпочивають, нікуди не поспішаючи. Аж раптом хтось співає християнські псалми, проповідує. Багато перехожих зупиняються і слухають. Зупиняються автомобілі, люди виходять із ресторанів і барів, дехто слухає просто стоячи на балконі свого будинку. Погодьтеся, навряд чи

лити саме вуличним євангелізаціям.

Не минуло ще й півліта, а Бог уже благословив організаторів разом із помісними церквами провести шість таких євангелізацій. Вони пройшли у с. Івання (Дубнівський р-н), с. Грушвиця (Рів-

с. Олександрівка Рокитнівського р-ну

ненський р-н), с. Олександрівка і с. Борове (Рокитнівський район) та двічі у м. Дубровиця.

На майданах цих міст і сіл в ці дні було людно. Місцеві мешканці зібралися, щоби послухати християнський спів у виконанні гуртів «Кре-

врятував її душу від вічної загибелі, подарував звільнення від 17-річної наркотичної залежності.

Літо благодаті триває, тому відділ благовістя з Господньою допомогою планує провести на вулиці ще стільки ж євангелізацій. Вони пройдуть

с. Борове Рокитнівського р-ну

до», «Вічність», «Скеля», «Кришталь» та солістів Наталки Шемчишиної й Ірини Наумець. Словом Господнім ділилися Олександр Гаврилюк, Андрій Корнійчук, Олександр Ярмушко та Петро Наумець. Своє свідectво про навернення до Бога розповідала Сніжана Охота. Господь

у с. Грем'яче, смт Володимирець, с. Олександрія, смт Зарічне та ін.

Моліться про успішне проведення цих євангелізацій, за дію Духа Святого, гарну погоду, проповідників, помісні церкви та людей, до сердець яких торкатиметься Господь. □

Олександр ГАВРИЛЮК,
керівник відділу благовістя

НАВЧАЛЬНИЙ СЕМІНАР ДЛЯ ДИТЯЧИХ СЛУЖИТЕЛІВ

Табірний сезон 2010 відкрито весняним навчальним семінаром для дитячих служителів, який відбувся цього року 30-го квітня — 2-го травня в с. Олександрія Рівненського району на базі відпочинку «Берізка». Організатором заходу став відділ дитячого служіння при Рівненському ООЦ ЄХБ. Понад 400 людей з'їхалося не лише з Рівненської області, а й з багатьох міст та сіл України. Мета була єдиною: спільно поклонитися Богові та покращити свій духовний і професійний рівень у праці з дітьми.

На семінарі була представлена нова табірна програма «Перейти кордони?», а це — навчальний посібник із десяти біблійних уроків для наставника в таборі і книга-путівник для координатора.

Усі присутні мали змогу прослухати проповіді та лекції за участю: Надії Купрійонок (м.Київ) «Що ти бачиш?», Світлани Задоян (м.Вінниця) «Чому ми робимо те, що робимо, або Як наше дитинство впливає на усе подальше життя» та «Хто ти за покликанням?», Романа Курбацького (м. Рівне) «Важливо тільки сьогодні»,

Андрія Романюка (м. Радивилів), Олександра Ярмушка (м. Рівне) «Ти стоїш у проломі за Україну» та Павла Матвійчука (м. Костопіль) «Важливість підготовки учнів». А також були проведені навчальні курси для наставників-початківців

(викладач Павло Матвійчук), координаторів (викладачі Тетяна Пузиченко та Олена Медведєва), спортінструкторів (викладачі Микола Адамук, Віктор Грицюта та представники місії «Обітниця миру»), музруків (викладач Марина Нестерук), рукодільників (викладачі Алла Невірковець та Сніжана Дужук), працівників театрального служіння в таборі (викладач Володимир Кісарець), директорів (Роман Курбацький). Також для проповідників у таборі була прочитана лекція, за назвою «Наочність у біблійній проповіді» (викладачі Олександр Максимов та Олександр Ярмушко). □

ХРИСТИЯНСЬКИЙ СЬВЯТКОВИЙ ВЕЧІР ДЛЯ ВИПУСКНИКІВ ЗАГАЛЬНООСВІТНИХ ШКІЛ

Другий рік поспіль відділ дитячого служіння проводить християнський святковий вечір для випускників загальноосвітніх шкіл. Цього року він відбувся 29 червня у приміщенні церкви «Дім Євангелія».

Понад двадцять молодих людей зібралося погожого весняного дня, аби спільно похристиянськи гарно відзначити знаменну подію у своєму житті.

З духовною промовою до випускників звернувся пастор рівненської церкви «Благодать» Андрій Корнійчук, котрий закликав усіх присутніх до благочестивого, побожного життя. Музичні гурти з Костополя та Рівного прикрасили вечір християнським співом. Особливим духовним подарунком і надбанням стала молитва благословіння. □

«ДЕ ЄДНІСТЬ, ТАМ І ПЕРЕМОГА»

Підлітковий фестиваль

Під такою назвою 5-го червня 2010 року у козлинському лісі був організований фестиваль для підлітків Рівненського регіону. Захід відбувся за сприяння відділу дитячого служіння при ООЦ ЄХБ Рівненської області на чолі з Ольгою Мирончук та дитячими служителями Городищенської церкви ЄХБ Рівненського району разом із Василем Черняком. У фестивалі взяли участь діти недільних шкіл рівненських церков «Воскресіння», 1 Церкви ЄХБ та церков сіл Городище, Ставки, Горбаків, Оржів, Новостав, Любомирка, Олександрія, Русивель, Дюксин та Жобрин.

Суботній день підліткового свята видався напрочуд сонячним та теплим, незважаючи на те, що напередодні йшов сильний дощ. Духовна програма, підготовлена дитячими служителями Городищенської церкви, сподобалася як дітям, так і дорослим. Звучали проповіді Андрія Романюка (м.Радивилів) та Василя Срібнюка (с.Олександрія), дитячі християнські гімни, була проведена загальна гра, переможці якої отримали іменні кружки. Найпопулярнішою забавкою усіх відпочивальників виявилася гойдалка, яка складалася з мотузки, прив'язаної до сосни.

По закінченні фестивалю усі його учасники щиро дякували Богові у молитвах за гарний день, дивовижний відпочинок і справді об'єднавчу силу, якою є Ісус Христос. ▣

Захистимо майбутнє разом

Рівненська обласна спілка батьків-вихователів дитячих будинків сімейного типу та опікунів по захисту прав дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, «Промінь надії» спільно із службою у справах дітей Рівненської обласної державної адміністрації провели акцію «Захистимо майбутнє разом», присвячену Міжнародному дню захисту дітей. Захід відбувся 1-го червня 2010 року у приміщенні Рівненського обласного театру ляльок.

Мета заходу – популяризація сімейних форм виховання, демонстрація талантів та досягнень дітей, які виховуються в дитячих будинках сімейного типу та прийомних сім'ях Рівненської області.

Також були проведені благодійний аукціон та виставка дитячих робіт. ▣

Підготувала
Олена
МЕДВЕДЬВА,
координатор
клубів
«Майбутнє
України»

Ще дві важливі істини пролунали з його вуст: любов до Бога виявляється в посвяченому служінні його людям, та те, що кожен повинен бути готовим платити ціну за служіння.

На початку урочистої частини до студентів зі словом побажання звернувся пастор рівненської церкви «Благодать», помічник Голови ООЦ ЄХБ Андрій Корнійчук. Прочитавши 21 розділ Євангелія від Івана, де Христос сказав Петрові: «Паси овець Моїх», він звернув увагу на те, що Христос не турбувався про Себе. Він у тому не мав ніякої потреби, оскільки був у новому тілі. Христос турбувався про учнів. Брат Андрій закликав студентів до того, щоб вони турбувалися не лише про духовний стан людей, а й про фізичний.

Інформацією про два захопливі роки навчання та пізнання Господа у студентському житті поділився академічний декан коледжу Сергій Мороховський. Ну а далі момент, якого з хвилюванням очікували всі студенти: вручення дипломів.

Першими отримали дипломи студенти факультету «Пасторське служіння», на якому готують служителів для помісних церков: проповідників, організаторів нових церков та керівників молоді. Диплом із відзнакою та похвальну грамоту за успіхи у навчанні одержали три студенти та решта (десять чоловік) — диплом загального зразка.

Дипломи факультету «Християнська освіта» отримали 18 студентів, з них восьmero — диплом з відзнакою.

Завершили навчання цього року і студенти факультету «Музичне служіння», на якому

10 РІВНЕНСЬКОГО РЕГІОНАЛЬНОГО БІБЛІЙНОГО КОЛЕДЖУ

готували диригентів церковних хорів та керівників співочих груп (шість дипломів із відзнакою та чотири — загального зразка).

На святі були вручені також сертифікати для факультету «Підготовка лідерів молодіжного та підліткового служіння». Їх отримали 14 студентів.

Після вручення дипломів завідувач кожного факультету мав змогу коротко привітати випускників та побажати успіхів у подальшому служінні на ниві Божій. Студенти, в свою чергу, поділилися тим, як навчання в коледжі допомогло їм виконувати своє служіння ще більш наполегливо та посвячено.

По закінченні урочистої частини зі словом настанови до студентів звернувся голова ООЦ ЄХБ Михайло Ільюк, який нагадав випускникам, що їхній шлях на ниві служіння тільки розпочався і попереду — довгий шлях довіри Ісусу Христу. Після настановчого слова була звершена молитва благословіння на служіння випускників.

Насамкінець, чотирьом викладачам музичного факультету: Вікторії Карп'юк, Мирославі Сташук, Луїзі Білецькій та Наталії Єрьоміній — були вручені подяки за багаторічну працю в біблійному коледжі.

Справжньою окрасою урочистого зібрання був спів хору студентів, які навчалися на факультеті «Музичне служіння».

Хоча зібрання і мало святковий характер, однак пройшло в домашній атмосфері, і назавжди закарбується в серцях студентів.

Євгеній КОЦАРЄВ, факультет «Пасторське служіння»

«Після вступу до коледжу я почав систематично читати Біблію, що плавно переросло у потребу моєї душі. А зі Словом Божим у серці виникло і бажання змінювати себе. Очевидним результатом таких змін стало моє спілкування з братами та сестрами. Справа в тім, що понад сорок років я був одинаком, я ні в кому не мав потреби. Та коли покаявся, то зіштовхнувся з проблемою — мені потрібно було спілкуватися з великою Божою родиною. За роки навчання у мене прокинулася любов до людей, які мене оточують, що є великим свідченням зміни мого серця».

Артем ЧИЖ, факультет «Пасторське служіння»

«Навчання дало мені поштовх до проповідування та до глибокого вивчення Слова Божого».

Марія ОЛЕКСІЄВЦЬ, факультет «Християнська освіта»

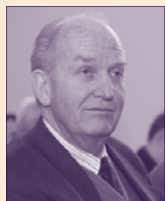
«До навчання в коледжі багато речей із Біблії я не розуміла, та у РІРБК викладачі доступно і в простоті викладали біблійні істини, що сприяло моєму особистому духовному зростанню».

Євген ОСТРИЙ, Факультет «Музичне служіння»

«... Оскільки я не мав ніякої музичної освіти, то вирішив вступити до коледжу, щоб здобути базові знання. Під час навчання я зрозумів, що музика — це досить складна наука, опанування якої потребує багато зусиль і часу. Але завдяки майстерності викладачів я отримав ті ази, які зараз мені дуже допомагають у служінні. За період навчання я дізнався, що таке «хорове мистецтво», дістав початкові знання з теорії музики, вперше в житті сів за фортепіано і зробив перші кроки в опануванні цього музичного інструмента, навчився техніці диригування хором. Дуже цінними стали для мене уроки вокалу. Набуті за період навчання в коледжі знання допомагають мені славити Господа».

ВІТАЄМО З ЮВІЛЕЄМ!

із 70-літтям!
ВОЛОДИМИРА
ПЕТРОВИЧА БАХУРА
пастора
Першої рівненської церкви

із 50-річчям!

МИКОЛУ
МИКОЛАЙОВИЧА
СУЛЬЖУКА
пастора церкви
с. Бистричі
Березнівського р-ну

Божої милості і благодаті Вам,
дорогі служителі Христової
церкви.

Ваше життя – скарбниця
безкорисного служіння,
дорогоцінний камінь у вінці
Божого творіння.

ВІТАЄМО з відкриттям Дому МОЛИТВИ

ЦЕРКВИ ЄХБ
с. ХРІННИКИ
Демидівського
р-ну

с. Н. МОКВИН
Березнівського
р-ну!

Нехай Дім молитви стане інструментом для
виявлення Божої слави, а ваші серця будуть
відкриті до збудування духовного Храму вашої
Церкви. Збагажуйтеся щедрими Господніми
благословіннями і несіть їх усім, хто потребує
Божого прощення і спасіння, хто шукає істину,
хто прагне Його возвеличити!

Вітаємо з рукопокладенням

на дияконське служіння

АНАТОЛІЯ ПАРФУТУ та
ОЛЕКСАНДРА ПАХАЯ

Урочисте богослужіння
з цієї нагоди відбулося
25 квітня 2010 року
в церкві м. Дубно.

Рукопокладення звершили
виконавчий секретар ВСЦ ЄХБ
Валерій Антонюк, заст. голови ООЦ ЄХБ Рівненської
області Сергій Гарбузюк та пастор місцевої церкви
Святослав Карп'юк

БОРИСА КРЕЩУКА та
СЕРГІЯ КРУКА

Урочисте богослужіння з цієї
нагоди відбулося
30 травня 2010 року у церкві
с. Плоска Острозького району
Рукопокладення

звершили перший заст. голови ООЦ ЄХБ Рівненської
області Володимир Нестерук, пастор місцевої церкви
Віктор Войцеховський та пастор церкви с. Новосілки
Михайло Воронюк

ВІКТОРА
СТУПНИЦЬКОГО

Урочисте богослужіння з цієї
нагоди відбулося 24 травня 2010 р.

в с. Харалуг Корецького р-ну
Рукопокладення звершили заст.
голови ООЦ ЄХБ Рівненської
області Василь Басараба, пастор Корецької церкви Микола
Гаврилюк та пастор помісної церкви Валентин Рогоза.

ВІТАЛІЯ
АБАНЬШИНА та
ВІКТОРА НАЗАРУКА

Урочисте богослужіння з цієї
нагоди відбулося
11 липня 2010 року
у рівненській церкві
«Відродження».

Рукопокладення звершили голова ВОЦ ЄХБ В'ячеслав
Нестерук, голова ООЦ ЄХБ Рівненської області
Михайло Ільюк та перший заст. голови ООЦ ЄХБ
Рівненської області Володимир Нестерук.

Тема наступного числа журналу:
«Чоловікові голова — Христос»

**І з'їзд хорів
ЄХБ
Рівненської області
17 квітня 2010 року**

РІВНЕНСЬКИЙ РЕГІОНАЛЬНИЙ БІБЛІЙНИЙ КОЛЕДЖ оголошує набір студентів на 2010-2012 н.рр.

Рівненський регіональний біблійний коледж — це середній християнський навчальний заклад, який структурно входить в єдину систему духовної освіти Всеукраїнського Союзу Об'єднань ЄХБ. Його місія полягає в тому, щоб під керівництвом триєдиного Бога, на підставі безумовного авторитету Святого Писання підготувати духовно зрілих християн для виконання місії Церкви на землі.

Академічні програми коледжу:

Навчання в РРБК проводиться за очно-заочною формою (за 1 рік 5 сесій по 6 днів). Після закінчення усіх програм навчального процесу студент отримує диплом відповідної спеціальності.

Пасторське служіння — 2 роки.

Курс розрахований на студентів, які бажають дістати необхідні знання у сфері пасторського опікування та проповіді Слова Божого. Ця програма спрямована на формування навичок, необхідних для звершення служіння проповідника та керівника групи з вивчення Біблії.

Християнська освіта — 2 роки.

Курс розрахований на студентів, які бажають дістати необхідні знання у сфері християнської освіти. Ця програма орієнтована на формування навичок викладання Біблії і керівництва в недільній школі.

Молодіжне служіння — 2 роки.

Курс розрахований на братів та сестер, які бажають дістати знання, необхідні для звершення служіння з молоддю. Ця програма орієнтована на формування бачення, розви-

ток лідерських та душеопікунських навичок для організації молодіжного служіння в помісній церкві.

Умови прийому студентів

Щоб вступити до коледжу, необхідно:

- Визнавати Ісуса Христа як свого особистого Спасителя.
- Бути членом помісної церкви євангельсько-баптистського братства.
- Подати наступні документи:
 1. Заяву про вступ до коледжу.
 2. Заповнену анкету.
 3. Копію атестата про середню освіту або диплома з додатком (відомістю про успішність).
 4. Фото 3x4 (2шт.).
 5. Характеристику-рекомендацію від пастора церкви на бланку коледжу.
 6. Автобіографію та свідоцтво про навернення.
 7. Скласти вступні іспити (тест на знання Біблії, переказ з української мови), а також пройти співбесіду.

Наша адреса:

Рівненський регіональний біблійний коледж
вул. Дворецька, 41,
каб. 57; м. Рівне, 33010;
тел. (0362) 43-90-74;
E-mail: rirbk@mail.ru

Читай, відгадувай, майструй і радій!

НОЇВ КОВЧЕГ

ŌĖŇŌĖŇ ÍŇŮĖĖĖ ĄŌŮĖĖ ĄĖŮ Ň²ĖĖĖĖĖ ĖĖĖĖĖ ĖĖĖĖĖ ĖĖĖĖĖ ĖĖĖĖĖ

ДІТЯМ БАТЬКАМ

- ♦ оповідання
- ♦ поезія
- ♦ сценарії
- ♦ пригоди
- ♦ комікси
- ♦ головоломки
- ♦ загадки

- ♦ мудрі поради
- ♦ інтерв'ю
- ♦ статті

Підписні бланки
Ви зможете знайти
на веб-сайті:

www.noevark.org

Я хочу
читати
Ноїв Ковчег
А ти?

ĄŌŮĖĖ
ĖĖĖĖĖĖĖĖĖĖĖ
ĖĖĖĖĖĖĖĖĖĖĖ
ĖĖĖĖĖĖĖĖĖĖĖ
ĖĖĖĖĖĖĖĖĖĖĖ
ĖĖĖĖĖĖĖĖĖĖĖ
ĖĖĖĖĖĖĖĖĖĖĖ

ĖĖĖ 35, Ė. ĖĖĖĖ, ŌĖĖĖĖĖ 33010
ŌĖĖ. 0362-628314, ŌĖĖĖ 0362-631432
contact@noevark.org

